

ПЕРЛИНИ УКРАЇНСЬКОЇ НАРОДНОЇ ПІСНІ

РЕДАКЦІЙНА КОЛЕГІЯ

АВДІЄВСЬКИЙ А. Т.
БІЛАШ О. І.
ГЕМБЕРА Г. Я.
ГОРДІЙЧУК М. М. (голова)
ГРИЦА С. Й.
ОЛІЙНИК Б. І.
ПАВЛИЧКО Д. В.
ПРАВДЮК О. А.

ПІСНІ
З ЛЬВІВЩИНИ

ПІСЕННИК

КИЇВ «МУЗИЧНА УКРАЇНА» 1988

ВІД РЕДКОЛЕГІЇ

Упорядник Ю. О. Корчинський

Рецензенти:

М. М. Гордійчук
доктор мистецтвознавства
С. Й. Грица
доктор мистецтвознавства
О. І. Мурзіна
кандидат мистецтвознавства

Упорядник пропонованого видання Юліан Олексійович Корчинський — український радянський хоровий диригент, заслужений діяч мистецтв України. Двадцять років (з 1950 до 1970 рр.) він працював художнім керівником заслуженого Прикарпатського ансамблю пісні і танцю «Верховина» Львівської обласної філармонії. З 1973 року очолює кафедру хорового диригування Дрогобицького педагогічного інституту.

Все творче життя Ю. Корчинського пов'язане з пропагандою української народної пісні. Пошуки репертуару для ансамблю «Верховина» стали поштовхом до його збирально-фольклористичної діяльності. Починаючи з 1947 року, він записує пісні — спочатку від своїх односельців, жителів села Крушельниця Сколівського району, згодом — від учасників ансамблю «Верховина», колгоспників, робітників, студентів. Записує на слух, бо про звукозаписувальну апаратуру в ті роки годі було й мріяти. Окремі пісні в обробці Ю. Корчинського звучали у виконанні ансамблю «Верховина». Захопившись красою й багатством народних пісень, він уже ніколи не припиняв своєї дослідницької роботи. Пізніше на допомогу збирачеві прийшла звукозаписувальна техніка, яка дала змогу більше і точніше зафіксувати живий, мінливий процес народного піснетворення. З'явилися і учні — студенти Дрогобицького педагогічного інституту, які за прикладом свого вчителя стали вивчати і відкривати для людей невичерпну народнопісенну скарбницю свого краю.

В архіві Ю. Корчинського зберігаються кілька тисяч зразків українських народних пісень. До цієї збірки, що в лише невеликою частиною записаного, увійшли слухові записи 1946—1970 рр., здійснені в південних та гірських районах Львівщини. Багато пісень записано на Бойківщині, найбільше — в рідному селі Крушельниця від членів родини Корчинських. До видання увійшли характерні для цього регіону жанрово-тематичні різновиди обрядових, суспільно-побутових, сімейно-побуто-

П 5204000000—146
М208(04)—88 БЗ.5.57.88

© Видавництво
«Музична Україна»,
1988

вих, баладних, жартівливих, танцювальних пісень, а також цікаві зразки народних пісень, створених за радянського часу.

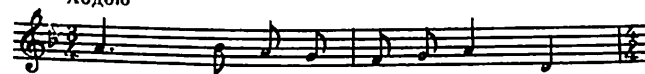
Сподіваємося, що видання викличе інтерес у широкого кола шанувальників української народної пісні.

Календарно-звичаєві пісні

Веснянки, гаївки

1. ОЙ ЯК ВИЙДУ, ОЙ ЯК КРИКНУ

Ходою

Ой як ви-йду, ой як крик-ну,

до-га-дай-сп. гей, хоч о-бі-дав,

не о-бі-дав, по-спі-шай-ся, гей, // шай-ся.

Ой як вийду, ой як крикну,
Догадайся, гей,
Хоч обідав, не обідав,
Поспішайся, гей.

Двічі

Хоч обідав, не обідав,
Ів лиш трошки, гей,
Як зачнеш голосок мій,
Кидай ложки, гей.

Двічі

Ой високі на гаївку
В нас пороги, гей,
Хто не вийде на вулицю,
Всохнуть ноги, гей.

Двічі

До нас, хлопці та дівчата,
Йдіть гуляти, гей,
У нас славні музиченьки
Будуть грати, гей.

Двічі

Гаївоньку починаймо
У добрий час, гей,
Нема кращих співаночок
Таких, як в нас, гей.

Двічі

2. ДЕ ТИ ІДЕШ, ГАЇВОНЬКО

Ходою

Де ти ї - деш, га - ї - вонько?

Для повторення Для закінчення

У Дро-го-бич по ді - воньку. ха - ти, зя-тя.

— Де ти їдеш, гаївонько?
— У Дрогобич по дівоньку.

Там є дівка на виданню,
Там велике віно дають.

Штири миші, штири коти,
Ще й дівчина до роботи.

А дівчина згорда ходить,
Бо до неї Іван ходить.

Мати доню лопатою:
Не стій з хлопом під хатою.

Мати доню коцюбою:
Хай не ходить за тобою.

— Даром, мамо, ти завзята,
Приведу до хати зятя.

3. ДОБРИЙ ДЕНЬ, МАРІЙКО

Не швидко

Доб- рий день, Ма - рій - ко,
ма - еш до - чок стіль - ко,
ой пу - сти ти їх із ха - ти
вес - ня - нок спі - ва - ти.

— Добрий день, Марійко,
Маєш дочок стільки,
Ой пусти ти їх із хати
Веснянок співати.

— Що кому до того,
Що в нас дочок много,
Не пущу я їх із хати
З хлопцями гуляти.

Ой лине гаївка
Долом-долинами,
Мати взяла дочок
Та й співає з нами.

4. ЙШЛА ДІВЧИНА ЧЕРЕЗ ДВІР

Ходою

Йшла дів - чи - на че - рез двір,
че - рез двір, че - рез двір, на ній сук - ня
в де - в'ять піл, в де - в'ять піл, в де - в'ять піл.

Йшла дівчина через двір,
Через двір, через двір.
На ній сукня в дев'ять піл,
В дев'ять піл, в дев'ять піл.

Стала сукня сяяти,
Сяяти, сяяти,
А діброва палати,
Палати, палати.

Ішли дівки гасити,
Гасити, гасити,
Цебром воду носити,
Носити, носити.

Скільки в цебрі водиці,
Водиці, водиці,
Стільки в дівчат правдиці,
Правдиці, правдиці.

Ішли жінки гасити,
Гасити, гасити,

Чепцем воду носити,
Носити, носити.

Скільки в чепці водоньки,
Водоньки, водоньки,
Стільки в жінок правдоньки,
Правдоньки, правдоньки.

Ішли хлопці гасити,
Гасити, гасити,
Ситом воду носити,
Носити, носити.

Скільки в ситі водиці,
Водиці, водиці,
Стільки в хлопців правдиці,
Правдиці, правдиці.

5. ПАРУБКИ, ВСТИДАЙТЕСЯ

Ходою

Па - руб - ки, всти - дай - те - ся,
га - їв - ці не дай - те - ся.

Парубки, встидайтеся,
Гаївці не дайтеся.

Косити, молотити
І дідів вам водити.

Старі діди водити,
Старі баби любити.

6. ВЖЕ ВЕСНА ВОСКРЕСЛА

Ходою

Вже весна воскресла, що ти нам при-
несла, що ти нам при-несла?

Дівчата, взявшись за руки, ідуть по колу та й співають:

— Вже весна воскресла,
Що ти нам принесла? (2)

— Ой принесла росу,
Парубоцьку красу. (2)

Парубоцька краса
В болоті мочена. (2)

В болоті мочена,
В калюжі прана. (2)

У калюжі прана,
На терню сушена. (2)

На терню сушена,
У хліві схована. (2)

Хлопці також беруться за руки, беруть у коло дівчат
і їм співають:

А весна — весною,
А дівка — дівкою. (2)

Ходить, світом нудить,
Спідницею крутить. (2)

Крутить, щоб видати:
Хочеса віддати, (2)

Дома не сидіти,
В дівках не сивіти. (2)

Покриль головоньку,
Не будь дівчиноньков, (2)

Дранов нагавицев,—
Стати молодицев. (2)

7. ВЕСНА НАША, ВЕСНА

Ходою

Весна наша, весна, що ти нам принесла,
що ти нам принесла?

— Весна наша, весна,
Що ти нам принесла? (2)

— А я вам принесла
Дівочью зброю. (2)

Дівочья зброя
У росі мочена. (2)

У росі мочена,
На Дунаю прана. (2)

На Дунаю прана,
На сонці сушена. (2)

На сонці сушена,
В скриню положена. (2)

В скриню положена,
На замок замкнена. (2)

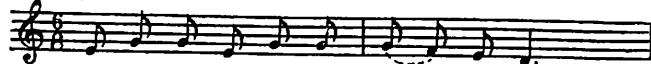
Що зброя в дівчини —
Віночок хрещатий. (2)

Віночок рутяний,
Рушник вишиваний. (2)

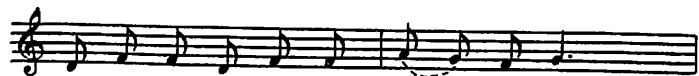
— Ходи, мій миленький,
По рушник біленький. (2)

8. ЗОРАЛИ ДІВЧАТА РІЛИЦЮ

Ходою

Зо - ра - ли дів - ча - та рі - ли - цю,

сі - я - ли я - ру - ю пше - ни - цю.

Зо - ра - ли па - руб - ки го - ли - цю,

по - сі - я - ли там ко - ма - ни - цю.

Зорали дівчата рілицю,
Сіяли ярую пшеницю.
Зорали парубки голицю,
Посіяли там команицю.

Дорідну пшеницю дівчата жнуть,
Злотими серпами легенько тнуть.
Не зійшла парубкам команиця,
Гола, як бубень, їх голиця.

Всіх хлопців до ціпа, до ціпа,
Дівчаток до хліба, до хліба.
Всіх хлопців до леду, до леду,
Дівчаток до меду, до меду.

Всім хлопцям орати, орати,
Дівчаткам гуляти, гуляти.
Всіх хлопців до гною, до гною,
Дівчаток до строю, до строю.

9. КОЛО МЛИНА, КОЛО БРОДУ

Ходою

Ко ло мли на, ко ло бро ду

два го - лу - би пи - ли во - ду, два го -
 - лу - би пи - ли во - ду.

Коло млина, коло броду
 Два голуби пили воду. (2)

Напилися, полетіли,
 Крилоньками злопотіли. (2)

Ой на горі, на горбочку,
 Молотили хлопці гречку. (2)

А ні гречки, ні полови,
 А ні хлопця, ні розмови. (2)

10. НА ЦАРИНІ ЖИТА МНОГО

Ходою

На ца - ри - ні жи - та мно - го,
 по - ло - ви - на зе - ле - но - го,
 по - ло - ви - на зе - ле - но - го.

На царині жита много,
 Половина зеленого. (2)

На тім житі стрівки в'ються,
 На Василю дівки б'ються. (2)

Не бийтеся: нема чого,
 Бо той хлопець ні до чого. (2)

Хоч він собі чорнобровий,
 Але зовсім вже лінивий. (2)

11. НА ШИРОКІМ НА ПЛАЮ, НА ПЛАЮ

Ходою

На ши-ро-кім на пла-ю, на пла-ю,
 Приспів
 вів-чар вів ці зга-ня-є. Гой-я,
 гой-я-я! Вів-чар вів-ці зга-ня-є.
 На широком на плаю, на плаю
 Вівчар вівці зганяє.

Приспів:
 Гой-я, гой-я-я!
 Вівчар вівці зганяє.*

* В приспіві повторюється останній рядок кожної строфи.

Вівчар вівці зганяє, зганяє,
До молодців гукає:

Приспів.

— Ой ви, хлопці-молодці,
Скажіть моїй дівоньці.

Приспів.

Най си вона замуж йде, замуж йде,
Бо ся мене не діжде.

Приспів.

Як то дівча почуло, почуло,
В ліс зелений майнуло.

Приспів.

Найшла дівка корінці, корінці,
Та й помила в річеньці.

Приспів.

Поставила на вогень, на вогень,
Щоб варились цілий день.

Приспів.

Іще корінь не скипів, не скипів,
А вівчар вже прилетів.

Приспів.

— А що тебе принесло, принесло,
Чи кульбака, чи весло?

Приспів.

— Привіз мене сивий кінь, сивий кінь
До дівчини на поклін.

Приспів.

Привіз мене край села, край села,
Де гаївка весела.

Приспів.

12. ХТІЛА МЕНЕ МАТИ ЗА ПЕРШОГО ДАТИ

Ходою

Хті_ла ме_не ма_ти за пер_шо_го
да_ти, тре_ба ж бу_ло, ма_ти,
за пер_шо_го да_ти, бо той пер_ший —
хло_пець не_со_гір_ший, тре_ба ж бу_ло.

Хтіла мене мати за першого дати,
Треба ж було, мати, за першого дати,
Бо той перший — хлопець несогірший,
Треба ж було, мати, за першого дати. (2)

Хтіла мене мати за другого дати,
Не дай мене, мати, не дай мене взяти,
Бо той другий чогось криволюбий,
Не дай мене, мати, не дай мене взяти. (2)

Хтіла мене мати за третього дати,
Не дай мене, мати, не дай мене взяти,
Бо той третій на горівку впертий,
Не дай мене, мати, не дай мене взяти. (2)

Хтіла мене мати четвертому дати,
Не дай мене, мати, не дай мене взяти,
Бо четвертий свинячої шерсти,
Не дай мене, мати, не дай мене взяти. (2)

Хтіла мене мати за п'ятого дати,
Не дай мене, мати, не дай мене взяти,
Бо той п'ятий любить довго спати,
Не дай мене, мати, не дай мене взяти. (2)

Хтіла мене мати за шестого дати,
Не дай мене, мати, не дай мене взяти,

Бо той шестий немає ніч чести,
Не дай мене, мати, не дай мене взяти. (2)

Хтіла мене мати за смого дати,
Не дай мене, мати, не дай мене взяти,
Бо той семий — сумний-невеселий,
Не дай мене, мати, не дай мене взяти. (2)

Хтіла мене мати за восьмого дати,
Не дай мене, мати, не дай мене взяти,
Бо той восьмий — куций, недорослий,
Не дай мене, мати, не дай мене взяти. (2)

Хтіла мене мати дев'ятому дати,
Не дай мене, мати, не дай мене взяти,
Бо дев'ятий чогось довгоп'ятий,
Не дай мене, мати, не дай мене взяти. (2)

Моя рідна мати, є хлопець десятий,
Прошу тебе, мати, за нього віддати,
Бо він гарний, лише малювати,
Пішла би-м за нього, та не хоче брати. (2)

13. ТАМ НА ГОРІ КОРИТО, КОРИТО

Там на горі корито, корито,
Повне води наливо, наливо, наливо.

Там журавель воду пив, воду пив,
Та не випив, сколотив, сколотив.

Дівки ноги помили, помили, помили,
Хлопці воду випили, випили.

14. ОРЕЛ ПОЛЕ ІЗОРАВ

Широко

О - рел по - ле із - о - рав
і пше - ни - ці на - сі - яв.

The musical notation consists of two staves in 2/4 time. The first staff begins with a treble clef and a key signature of one flat (B-flat). The melody is written in a simple, folk-like style with some triplets. The lyrics are written below the notes.

Орел поле ізорав
І пшениці насіяв.

Крилонька волочив,
Дрібний дощик помочив.

Ой родися, пшениця,
Ой родися, пашниця.

Ой як буде урожай,
Буде дітям коровай.

Буде врожай на диво,
Буде дідам на пиво.

15. ОЙ У ЛЬВОВІ РАНО-ЗРАНКУ

Ходю

Ой у. Льво - ві ра - но зран - ку

The musical notation is on a single staff in 2/4 time with a treble clef and one flat. The melody is simple and rhythmic. The lyrics are written below the notes.

хо - дять хлоп - ці по яр - мар - ку.

The musical notation is on a single staff in 2/4 time with a treble clef and one flat. The melody is simple and rhythmic. The lyrics are written below the notes.

Ой у Львові рано-зранку
Ходять хлопці по ярмарку.

Один хлопець конем грає,
А на руці перстень сяє.

А на руці перстень сяє,
Із кишені хустка має.

Із кишені хустка має,
Він до скрипки промовляє:

— Скрипка моя золота,
Струни мої шовкові!

А сьогодні на ярмарці
Заграйте ми штири танці.

Бо дівчина моя ходить,
Сама перша танець водить.

16. ОЙ МАМУНЦЮ, ДУМАЙ, ГАДАЙ

Широко

Ой ма - мун - цю, ду - май,
га - дай, ду - май, га - дай,
за - му - зи - ку ме - не не дай,
за му - зи - ку ме - не не дай.

Ой мамунцю, думай, гадай, думай, гадай,
За музику мене не дай. (2)

Бо музика ледащиться, ледащиться,
По весіллях волочиться. (2)

А в неділю іде грати, іде грати,
В понеділок хоче спати. (2)

У вівторок пробудився, пробудився,
А в середу похмелився. (2)

У четвер іде по струни, йде по струни,
А в п'ятницю ледве суне. (2)

У суботу файно вбрався, файно вбрався,
На весілля знов подався. (2)

Ой мамунцю, думай, гадай, думай, гадай,
За п'яницю мене не дай. (2)

17. ОЙ ДІБРОВОНЬКО ЗЕЛЕНА

Ходою

Ой діб - ро - вонь - ко зе - ле - на.
чо - го ра - но спу - сто - ше - на?

Ой дібровонько зелена,
Чого рано спустошена?
— Рано мене викошено —
І тим мене спустошено.
Прошу тебе, дівчинонько,
Посій по мені травоньку.
— Ой рада б я посіяти,
Стоїть нелюб коло хати.
Кличе мати із кімнати,
Нелюбові постіль слати.
А я йому постіль стелю
Та й клену на всю оселю.
Під голову каміняччя,
А під боки кореняччя.
Ще й з кропиви тверді мати,
Щоби було твердо спати.
— Ой дібровонько зелена,
Чого рано спустошена?
— Рано мене викошено —
І тим мене спустошено.
Прошу тебе, дівчинонько,
Посій по мені травоньку.

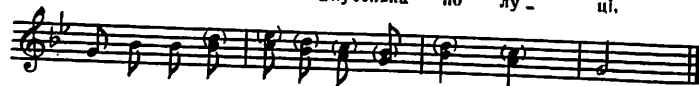
— Ой рада б я посіяти,
 Стоїть милий коло хати.
 Кличе мати із кімнати
 Миленькому постіль слати.
 Як милому я стелюся,
 То співаю, веселюся.
 Стелю йому подушечки,
 А під боки периночки.
 Ще й пухові м'які мати,
 Щоби було гарно спати.

18. ОЙ ХОДИЛА ГАНУСЕНЬКА ПО ЛУЦІ

Помірно

Ой хо-ди-ла Га-нусенька по лу-ці,

та но-си-ла ма-ле ди-тя на ру-ці.

Ой ходила Ганусенька по луці
 Та носила мале дитя на руці.

Пішла вона до батенька радити:
 — А що мені з малим дитям робити?

— Утопи го, моя доню, утопи,
 А сама си загибельку ізроби.

Ой ходила Ганусенька по луці
 Та носила мале дитя на руці.

Пішла вона до матусі радити:
 — А що мені з малим дитям робити?

— Утопи го, моя доню, утопи
 І сама си загибельку ізроби.

Ой ходила Ганусенька по луці
 Та носила мале дитя на руці.

Пішла вона до милого радити:
 — А що мені з малим дитям робити?

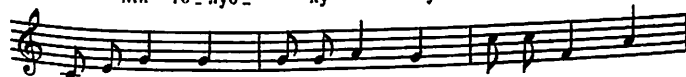
— Годуй дитя, моя мила, не топи,
 Сама собі загибельки не роби.

19. МИ ГОЛУБКУ УЛОВИЛИ

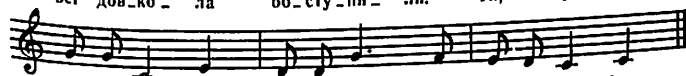
Ходою

Ми го-луб-ку у-ло-ви-ли,

всі дов-ко-ла об-сту-пи-ли. Ти, го-луб-ко,

чо-го ту'-жиш, ви-би-рай си ко-го лю-биш.

Ми голубку уловили,
 Всі довкола обступили.
 Ти, голубко, чого тужиш,
 Вибирай си, кого любиш?

Дівчата і хлопці, взявшись за руки, ідуть з піснею по колу. В середині кола стоїть дівчина — Голубка. Після закінчення куплета вона вибирає собі з-поміж хлопців коханого. При повторенні пісні вже хлопець вибирає собі Голубку. Таким чином створюється друге коло, яке рухається в протилежний бік. Після кожного повторення всі зупиняються і з початком пісні ідуть в протилежний бік.

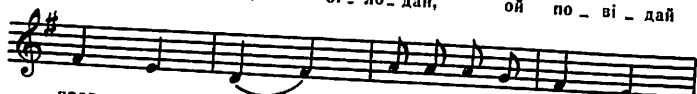
20. ОЙ ДАН, ДАН, БІЛОДАН

Ходою .

Всі

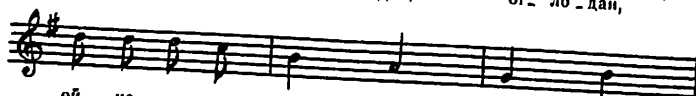
Ой дан, дан, бі - ло - дан, ой по - ві - дай

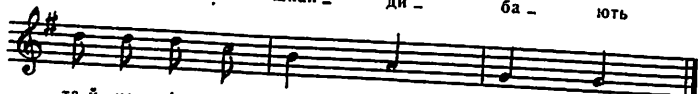
прав - ду нам, як га - їв - ку ба - би

во - дять? Ой дан дан, бі - ло - дан,

ой не во - дять - шкан - ди - ба - ють

та й не - віс - ток про - кли - на - ють.

Всі. Ой дан, дан, білодан,
Ой повідай правду нам,
Як гаївку баби водять?

Одна. Ой дан, дан, білодан,
Ой не водять — шкандибають
Та й невісток проклинають.

Всі. Ой дан, дан, білодан,
Розкажи ти правду нам,
Як гаївку діди водять?

Одна. Ой дан, дан, білодан,
Ой не водять, дим пускають,
Вишнівочку попивають.

Всі. Ой дан, дан, білодан,
Розкажи ти правду нам,
Як гаївку дівки водять?

Одна. Ой дан, дан, білодан,
Ходять, наче вишивають,
Веселенької співають.

Всі. Ой дан, дан, білодан,
Розкажи ти правду нам,
Як гаївку хлопці водять?

Одна. Ой дан, дан, білодан,
Ой то в гору, то в долину,
Ой то в лісок, то в калину.

21. А ХТО ХОЧЕ ПОЛОТНО МАТИ

Ходою

А хто хо - че полот - но ма - ти,

му - сить тро - ха не - до - спа - ти. Льон зе - ле - ний.

ко_но_пель_ки спі_лі, не_до_спа_ти.

А хто хоче полотно мати,
Мусить троха недоспати.

Приспів:

Льон зелений,
Конопельки спілі,
Недоспати.

А хто хоче полотно мати,
То той мусить нитки прясти.

Приспів:

Льон зелений,
Конопельки спілі,
Нитки прясти.

А хто хоче полотно мати,
То той мусить його ткати.

Приспів:

Льон зелений,
Конопельки спілі,
Його ткати.

А хто хоче полотно мати,
То той мусить його прати.

Приспів:

Льон зелений,
Конопельки спілі,
Його прати.

А хто хоче полотно мати,
Мусить його позбирати.

Приспів:

Льон зелений,
Конопельки спілі,
Позбирати.

Повісити на кілочку,
Буде воно на сорочку.

Приспів:

Льон зелений,
Конопельки спілі,
На сорочку.

22. ДЕ ТИ ХОДИВ, НАШ ЧОРНИЙ БАРАНЕ

Ходою
Всі

Де ти хо_див, наш чор_ний ба_ра_не?

Один

До мли_на, до мли_на, доб_рий ча_ба_не.

До мли - на, до мли - на, доб - рий ча - ба - не.

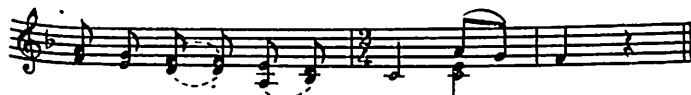
- Де ти ходив, наш чорний баране?
- До млина, до млина, добрий чабане. (2)
- Що ти робив там, чорний баране?
- Молов пшениченьку, добрий чабане. (2)
- А що ти їв там, чорний баране?
- Вівсяний оципок, добрий чабане. (2)
- А що ти пив там, чорний баране?
- Горівку-перцівку, добрий чабане. (2)
- А де ти спав там, чорний баране?
- В стодолі на сіні, добрий чабане. (2)
- Чим тебе гнали, чорний баране?
- Прутом-герлигою, добрий чабане. (2)
- А як ти плакав, чорний баране?
- Ме-ке-ме, ме-ке-ме, добрий чабане. (2)
- Куди втікав ти, чорний баране?
- До дівки-дівчини, добрий чабане. (2)

Всі беруться за руки, йдуть по колу й співають. В середині кола «чорний баран» у кожусі, вовною навиворіт, ілюструє кумедними рухами і голосом текст гаївки. Виконуючи останній куплет, «баран» біжить до однієї із дівчат. Після цього гра починається спочатку, але «барана» вибирають іншого.

23. ОЙ ВИЙДУ Я ЗА ВОРОТА

Ой вийду я за по - ро - та, сво - ю грушку

по - саджу, по - са - джу. Бу - де гай!

Ой вийду я за ворота,
Свою грушку посаджу, посаджу.
Буде гай!

Ой вийду я за ворота,
Свою грушку піділлю, піділлю.
Буде гай!

Ой піду я за ворота,
Моя грушка вироста, вироста.
Буде гай!

Ой вийду я за ворота,
Моя грушка вже цвіте, вже цвіте.
Буде гай!

Ой вийду я за ворота,
Моя грушка зродила, зродила.
Буде гай!

Ой вийду я за ворота,
Свою грушку обтрясу, обтрясу.
Шумить гай!

Ой вийду я за ворота,
Грушку милому несу.
Шумить гай!

Гурт дівчат, співаючи, стає півколом. Одна дівчина — «грушечка» — стає окремо і рухами ілюструє текст гайки. Вона показує, як садять дерево (копає), як його поливають, як воно росте (підносить руки вгору), як цвіте та родить (робить кола над головою), як його трусять, як приносять грушки милому.

24. ПІДУ Я З МІСТА ДО МІСТА

Весело

Пі-ду я з міс- та до міс- та,
куп-лю сво- їй ми- лій спід- ни- цю з ба-
- тис- та. По- че- кай не- хай при- мі- рю,
А я в тво- їй спід- ни- чи- ні
ти мо- я ми- лень- ка, ой чи та- ка,
хо- ди- ти не бу- ду, а я те- бе,
чи не та- ка, щоб не ко- ро- тень- ка.
по- га- но- го, лю- би- ти не бу- ду.

Ширше

Та жо- но мо- я, жо- нонь- ко,
Ой і- ди со- бі, му- же, проч,

ти лю- би ме- не, сер- день- ко.
го- ло- вонь- ки не мо- роч!

ХЛОПЕЦЬ. Піду я з міста до міста,
Куплю своїй милій спідницю з батиста.
Почекай, нехай примірю, ти моя миленька,
Ой чи така, чи не така, щоб не коротенька.
Жоно ж моя, жононько,
Ти люби мене, серденько.

ДІВЧИНА. А я в твоїй спідничині ходити не буду,
А я тебе, поганого, любити не буду.
Ой іди собі, муже, проч,
Головоньки не мороч!

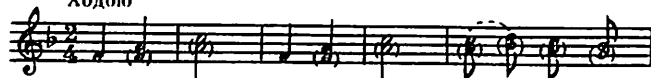
Гурт молоді, взявшись за руки, ходить по колу. У центрі кола співає хлопець, звертаючись до одної з дівчат. Пісня повторюється доти, доки якась дівчина не заспіває:

ДІВЧИНА. А я в твоїй спідничині все ходити буду,
А я тебе, мій миленький, вік любити буду.
Ти один мені миленький,
Ти один мені рідненький!

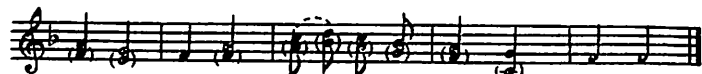
Дівчина підходить до хлопця і забирає з кола.

25. ОЙ ДИВ, ДИВ, ОЙ ЛАДО

Ходою

Ой див, див, ой Ладо, по-відай нам

у-сю правду, по-відай нам у-сю правду.

ВСІ. Ой див, див, ой Ладо,
Повідай нам усю правду. (2)

ОДНА. Ой див, див, ой Ладо,
Яку правду повідати? (2)

ВСІ. Ой див, див, ой Ладо,
Як то парубочки скачуть? (2)

ОДНА. Ой див, див, ой Ладо,
Ой то в гору, то в долину,
Ой то в терен, то в кропиву.

ВСІ. Ой див, див, ой Ладо,
Повідай нам усю правду. (2)

ОДНА. Ой див, див, ой Ладо,
Яку правду повідати? (2)

ВСІ. Ой див, див, ой Ладо,
Як то дівчата скачуть? (2)

ОДНА. Ой див, див, ой Ладо,
Ой то в гору, то в долину,
Ой то в рожу, то в калину.

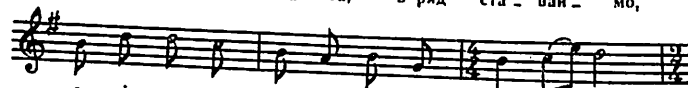
Дівчата беруться за руки, співаючи, ідуть по колу.
У середині кола стоїть Ладо, яка рухами і голосом ілю-
струє зміст гайвки.

26. ГЕЙ, ДІВЧАТА, В РЯД СТАВАЙМО

Ходою

Гей, дівчата, в ряд ставаймо,

о-гірочки завиваймо. В'яжіть-ся!

Чи великі, чи маленькі,

о-гірочки зелененькі, родіться!

Гей, дівчата, в ряд ставаймо,
Огірочки завиваймо.

Приспів:

В'яжіть-ся!
Чи великі, чи маленькі,
Огірочки зелененькі,
Родіться!

А ми зиму цілу ждали,
Щоб огірки завивали.

Приспів.

Питалася мати дочки,
Чи садила огірочки.

Приспів.

Ой садила огірочки
Рівнесенько у рядочки.

Приспів.

Ой садила, підливала,
Від морозу укривала.

Приспів.

Завивайтесь, пуп'яночки,
Щоби росли огірочки.

Приспів.

Огірки ся завивають,
Дівчата ся повіддають.

Приспів.

Огірочки пожовтіють,
Парубки ся постаріють.

Приспів.

27. А ХТО БУДЕ ОГІРОЧКИ ЗАВИВАТИ, ЗАВИВАТИ

Ходою

А хто бу_ де о_ гі_ роч_ ки
за_ ви_ ва_ ти, за_ ви_ ва_ ти?
Мо_ ло_ ді_ ї мо_ ло_ ди_ ці,
що хо_ ди_ ли на ву_ ли_ ці,
за_ ви_ ва_ ють, за_ ви_ ва_ ють.

А хто буде огірочки завивати, завивати?
Молодіє молодичі, що ходили на вулиці,
завивають, завивають.
А хто буде огірочки поливати, поливати?
Молодіє молодичі, що ходили на вулиці,
поливають, поливають.

В наступних строфах замість «поливати» співають:
підгортати, збирати, в бочку класти.
Останній куплет співається так:

А хто буде мед-горілку випивати, випивати?
Молодіє молодичі, що ходили на вулиці, випивають,
випивають!

Дівчата стають рядочком і тримаються руками за кінці хусток. Дві останні дівчини, піднявши високо хустку, роблять ворота. Коли черга підходить до останньої дівчини, що утворювала ворота, вона злегка повертається, хустка обвивається їй кругом шиї і... один огірочок завився. Тепер друга дівчина із третьою роблять ворота, а ряд іде далі. Завивається другий огірочок, третій, четвертий і т. д. Пісня співається доти, доки не зав'януть усі «огірочки». Гра закінчується низьким поклоном усіх дівчат.

28. ВТІКАЙ, МИШКО, ДО НОРИ

Ходою

Вті_ кай, Миш_ ко, до но_ ри,
зо_ ло_ то_ ї ко_ мо_ ри: он бі_ лий
Ко_ тик, кру_ гленький ро_ тик. Зловить те_ бе
сі_ рень_ кий за той хвос_ тик то_ пень_ кий.
Бі_ да бу_ де, гей, бі_ да бу_ де!

Втікай, Мишко, до нори,
Золотої комори:
Он біленький Котик,

Кругленький ротик.
Зловить тебе сіренький
За той хвостик тоненький.
Біда буде, гей, біда буде!

Гурт стає в коло і вибирає дівчину Мишкою і юнака Котом. Між двома хлопцями утворюються ворота для Кота, а між двома дівчатами — для Мишки. Користуватися можна тільки своїми воротами.
Коли Кіт зловить Мишку, то вибирають інших Мишку і Кота.

29. ЩО Я, БІДНА, УЧИНИЛА

Помірно

Ой йой, йой, йой! Що я бі_ на
При_ будь, при_ будь,
У_ чи_ ни_ ла, Ко_ струбон_ ка роз_ гні_ ви_ ла.
Мій Ко_ стру_ бе, Більше то_ го уже не_ бу_ де.

ОДНА. Ой, йой, йой, йой!
Що я бідна учинила,—
Кострубонька розгнівила!
Прибудь, прибудь, мій Кострубе,
Більше того вже не буде.

Д і а л о г:

ОДНА. Добрий день!
ВСІ. Доброго здоров'я!
ОДНА. Чи не бачили мого Кострубонька?
ВСІ. Бачили.
ОДНА. Де?
ВСІ. Пішов до міста.

ОДНА. Чого?
 ВСІ. Черевички купувати.
 ОДНА. Кому? Мені?
 ВСІ. Ні! Сестрі моїй!

Гаївка повторюється спочатку, але замість черевичок називають хусточку, спідничку, коралі і т. д. За останнім разом діалог звучить так:

ВСІ. Бачили на цвинтарі.
 ОДНА. Чого?
 ВСІ. Помер.

Дівчина, що питала про Коструба, бере лозину, яка символізує Кострубонька, кладе її на землю і співає, пританцьовуючи. Всі теж підспівують і підтанцьовують.

Рученьками присипала,
 Ніженьками притоптала.

Ніженьками туп, туп, туп, туп,
 Лежи, Кострубе, тут, тут, тут, тут!

Лежи, лежи, а би-с не встав,
 Бо до мене другий пристав.

Через твою, Коструб, яму,
 На другого тепер гляну.

30. ХОДИТЬ КУПСА ПО РИНОЧКУ

Ходою

Хо- дить Купса по ри-ноч-ку та й ку-
 -пу- є пи-са-ноч-ку. Куп си, си,
 куп си, си,
 куп си, си,

куп си, у-род-ли-вий, що- дит-
 куп си, чор-но-бри-вий,
 куп си, бу-деш ма-ти,
 -чи- пі-ла-ру-ла-ти.

Ходить Купса по риночку
 Та й купус писаночку.

Куп си, куп си, уродливий,
 Куп си, куп си, чорнобривий,
 Куп си, куп си, будеш мати,
 Що дівчині дарувати.

Писанку кладуть на якесь підвищення — камінь, горбочок чи купинну. Навколо неї ходять хлопці з піднятими топірцями й пильно стежать, щоб хтось її не вхопив. Однак знаходиться відважний і хапає писанку. Хлопці стараються, щоб смільчак не утік. Але коли він зуміє вирватися з кола, то писанка його. Тепер хтось кладе другу писанку, і гра продовжується.

31. ВСТАНЬ, ДІДУ, ВСТАНЬ

Ходою

Встань, ді-ду, встань, і-ди дров на-ру-бай!
 А наш дід роз-бо-лів-ся, а наш дід роз-са-нів-ся:
 -Ой, не пі-ду, ой не мо-жу!

Встань, діду, встань,
 Іди дров нарубай!
 А наш дід розболівся,
 А наш дід розсапівся:
 — Ой, не піду,
 Ой, не можу!

Встань, діду, встань,
 Іди гусей попаси!
 А наш дід розболівся,
 А наш дід розсопівся:
 — Ой, не піду,
 Ой, не можу!

Встань, діду, встань,
 На зальоти іди!
 А наш дід розскакався,
 А наш дід розгулявся:
 — Зараз іду,
 Я вже біжу!

Молодь іде по колу і співає. В середині кола Старий Дід рухами і голосом ілюструє текст пісні. Гаївка продовжується досхочу.

32. ХТО ВИДАВ, ХТО ЧУВАВ

Ходою
Один

Хто ви - дав, хто чу - вав

мо - ю жін - ку на тор - зі, на тор - зі?

Дівчата

А ми жін - ку ве - де - мо, ве - де - мо,

то - бі її не да - мо, не да - мо.

ОДИН. Хто видав, хто чував
 Мою жінку на торзі, на торзі?

ДІВЧАТА. А ми жінку ведемо, ведемо,
 Тобі її не дамо, не дамо.

ОДИН. Порося заколю,
 Свою жінку викуплю, викуплю.

ДІВЧАТА. Мало вола й барана, й барана,
 Неси меду ще й вина, ще й вина.

ОДИН. Можу все віддати,
 Лиш би милу забрати, забрати.

ДІВЧАТА. Бери милу, яку хоч, яку хоч,
 Головоньки не мороч, не мороч.

33. ПОСАДЖУ Я РОЖУ, ПОСТАВЛЮ СТОРОЖУ

Холою

По - сад - жу я ро - жу, по - став - лю сто -

Приспів

- ро - жу. Сто - ро - но - ю до - шик і -

- ле, над мо - є - ю ро - жо - ю.

Посаджу я рожу, поставлю сторожу.

Приспів:

Стороною дощик іде,
Над моєю рожою.

Поставлю сторожу — рідненького батька.

Приспів.

Недобра сторожа: пощипана рожа.

Приспів.

Поставлю сторожу — рідненькую маму.

Приспів.

Недобра сторожа: пощипана рожа.

Приспів.

Поставлю сторожу — свого миленького.

Приспів.

Добра сторожа: нещипана рожа.

Приспів.

Молодь іде по колу з піснею. Одна дівчина стоїть в середині кола, за текстом гаївки «становить на сторожу» в центрі кола «тата», «маму». Коли йдеться про «милого», то дівчина обнімає його. Гра повторюється спочатку.

34. СКАЖИ, СКАЖИ, ТИ ДІВИЦЯ

Ходою

Ска - жи, ска - жи, ти ді - ви - цю.
ой ти крас - на кра - са - ви - цю.
як у нас па - руб - ки ходять,
як у нас па - руб - ки ходять?

ВСІ. Скажи, скажи, ти дівчино,
Ой ти, красна красавиця,
Як у вас парубки ходять? (2)

ОДНА. Ой хто в гору, хто в долину,
Хто у терня, хто в кропиву,
Так у нас парубки ходять. (2)

Гаївка повторюється спочатку, лише замість «парубки» співається: жінки, бабусі, діди. Коли співається про дівчат, то одна виводить так:

Ой хто в гору, хто в долину,
Хто у лісок, хто в калину,
Так у нас дівчата ходять. (2)

Гурт молоді, взявшись за руки, іде по колу і співає. Одна дівчина, співаючи в центрі кола, показує, як хто ходить.

35. ІДЕ ФІРМАН БЕРІЖКОМ

Ходою

І - де фір - ман бе - ріж - ком,
 же - не ко - ня ба - тіж - ком. Лу - пу, цу - пу,
 ой, йой, йой, гей, бу - ла - ний, гай - та, вйо!

Іде фірман беріжком,
 Жене коня батіжком.

Лупу, цупу, ой, йой, йой,
 Гей, буланний, гайта, вйо!

Хлопці стають в тісне коло обличчям до середини, тримаючи схрещені руки на поясі, рухаються в такт пісні. Один хлопець — Фірман, — ідучи поза колом, тримає в руці шкіряний пасок, який непомітно передає одному з хлопців. Той на словах пісні «Гайта, вйо» починає бити з правого боку свого сусіда, що прудко тікає поза колом доти, доки хтось не пустить втікача на своє місце. Пасок переходить до нового Фірмана, що уступив місце втікачеві.

36. СИДИТЬ КАЧУР, СИДИТЬ КАЧУР

Ходою

Си - дить Ка - чур. си - дить Ка - чур
 в го - ро - хо - вім він - ку,
 в го - ро - хо - вім він - ку.

Сидить Качур, сидить Качур
 В гороховім вінку. (2)

Вибирай си, Качурику,
 Щонайкращу дівку. (2)

Щонайкраща, найладніша
 Стефанова дівка. (2)

Всі беруться за руки, йдуть по колу й співають. У середині кола ходить Качур і вибирає собі найкращу дівку.

Тепер гурт співає уже дівчині:

Ой пташино, ой пташино,
 Золотії перця, (2)

Вибирай си, а би був ти
 Миленький для серця. (2)

Дівчина виводить хлопця в середину кола. Гра повтворюється доскоchu.

37. ПОНАД НАШУ ПОЛОНИНУ

Ходою

По над на шу по ло ни ну

жу рав лі ле ті ли,

жу рав лі ле ті ли.

Понад нашу полонину
Журавлі летіли. (2)

Як летіли понад селом,
Пір'ячко губили. (2)

Йшла дівчина на гаївку,
Пір'ячко збирала. (2)

І найкраще, золотее,
Милому віддала. (2)

Молодь, взявшись за руки, йде по колу з піснею.
У центрі його дві дівчини. Після четвертого куплета
вони ведуть розмову:

ПЕРША ДІВЧИНА. А якому хлопцеві перо віддавш?

ДРУГА ДІВЧИНА. Миколі Довбушуку.

ПЕРША ДІВЧИНА. Прошу, Миколо, до нас у коло.

Хлопець іде в коло. Тут, в міру повторення гаївки,
організовується чоловіче коло, яке обертається в проти-
лежному напрямку. Гра продовжується доти, доки усі
хлопці не перейдуть у нове коло.

38. ТАМ У МІСТІ, НА РИНОЧКУ, В БАРАБАНИ Б'ЮТЬ

Ходою

Там у місті на риночку

в барабани б'ють, ходіть, ходіть.

любрі люди, щось там продають.

Там у місті, на риночку, в барабани б'ють,
Ходіть, ходіть, добрі люди, щось там продають.

Продає там Василиха донечку свою,
Та Іваниха прибігає: «Купіть си мою!»

Ми вашої не хочемо: вона лінива,
Штири ночі горшки мокли — п'ятої мила.

39. ПОНАД БИСТРУ РІЧКУ КАЛИНОВА СТРІВКА

Помірно

По над бистру річку

калинна стрівка. Руй, дуй, руй, дуй, дуй.

Понад бистру річку калинова стрівка.

Приспів:

Ой руй, дуй, дуй, дуй, калинова стрівка*.

Здибала старого молодая дівка.

Приспів.

— Дідуно, дідуно, чому ся не жениш?

Приспів.

— Старої не хочу, ти за м'я не підеш.

Приспів.

— У тебе, дідуно, борода цапова.

Приспів.

Очі яструбові, лиця борсукові.

Приспів.

Ой пішов дідище та й на ярмарище.

Приспів.

* В приспіві повторюються останні слова кожного рядка.

Купив си дідище довгий нагаїще.

Приспів.

Взяв молоду бити, на своє учити.

Приспів.

— А в тебе, дідуся, борода шовкова.

Приспів.

Борода шовкова, очі соколові.

Приспів.

Очка соколові, личка паперові.

Приспів.

40. САМ ХОДЖУ, САМ

на бі-ду ли-шив. Так то-бі тре-ба,

Дівчата

дур-на го-ло-вонь-ко.

си-ва бо-ро-донь-ко.

а би-с знав, а би-с знав!

Один
А я у не-діль-ку

пі-ду на га-їв-ку.

ви-бе-ру си-лів-ку.

ког-ра чор-но-бри-ва, бу-де мо-я ми-ла.

Всі
Ког-ра чор-но-бри-ва, бу-де мо-я ми-ла.

ОДИН. Сам ходжу, сам!
ДІВЧАТА. А діти, а діти

Де-с позадівав?

ОДИН. Дощ помочив,
Мор поморив,
Іно я сь сиротина
На біду лишив.

ДІВЧАТА. Так тобі треба,
Дурна головонько,
Сива бородонько,
А би-с знав, а би-с знав!

ОДИН. А я у неділку
Піду на гаївку,
Виберу си дівку.
Котра чорнобрива,
Буде моя мила.

ВСІ. Котра чорнобрива,
Буде моя мила.

41. ДЕ ГАЇВКА ЛУНАЛА

Ходою
Де га-їв-ка лу-на-ла.

де га-їв-ка лу-на-ла.

там діб-ро-ва на-ла-ла. на-ла-ла.

там діб-ро-ва на-ла-ла.

Де гаївка лунала, (2)
Там діброва палала, палала,
Там діброва палала.

Де ходили дівоньки, (2)
Там розцвіли квітоньки, квітоньки,
Там розцвіли квітоньки.

Де ходили лєгіні, (2)
Зарясніли ясені, ясені,
Зарясніли ясені, ясені.

Ми гаївку провели, (2)
Весну красну привели, привели,
Весну красну привели.

Привели на пшеницю, (2)
На зелену пашницю, пашницю,
На зелену пашницю.

Весно, землю зогрівай, (2)
Буде врожай, як Дунай, як Дунай,
Буде врожай, як Дунай.

Пройде літо й зимонька, (2)
Знов зашумить гаївка, гаївка,
Знов зашумить гаївка.

Дай нам, доле, довгий вік, (2)
Всім зустрітись через рік, через рік,
Всім зустрітись через рік.

Всі беруться за руки і піснею розходяться з гаївки додому.

Купальські пісні

42. А ДЕ НАШЕ КУПАЙЛО СТОЯЛО

Ходою

А де на-ше ку-пай-ло сто-я-ло,
то там мі-сяць і сон-ей-ко сі-я-ло.

А де наше Купайло стояло,
То там місяць і сонейко сіяло.

То там ясне сонейко сіяє,
Там Микола кониченька сідає.

Там Микола коника сідає,
До дівчини поїхати думає.

Ой приїхав він під нові ворота:
— Вийди, вийди, дівчинонько молода.

Ой не вийшла дівчина, лиш мати,
Та став її так Микола питати:

— Чи є моя дівчина удома,
Ой чи вона, молоденька, здорова?

Чого вона так горда і пишна,
Чого вона до Купайла не вийшла?

Русу косу звечора чесала,
Опівночі черевички взувала.

На розсвітті личенько вмивала,
Тому на купайлі не бувала.

43. У ЛУЗІ, У ЛУЗІ ЧЕРВОНА КАЛИНА

Широко

У лу_зі, у лу_зі чер_во - на ка_ли_на.

Там дів_чи_на ми_ла ві_но_чок у_ви_ла,

там дів_чи_на ми_ла ві_но_чок у_ви_ла

з бар_ві_ноч_ку, з бар_ві_ноч_ку.

У лузі, у лузі червона калина.
Там дівчина мила віночок увила (2)
З барвіночку, з барвіночку.

Увила, увила, над Дунай пустила.
— Плинь же, плинь, віночку, зелен барвіночку (2)
За миленьким, за миленьким.

Дунаю, Дунаю, того я не знаю,
Хто вінок дістане, хто зі мною стане (2)
На рушничок, на рушничок.

Жниварські
та косарські пісні

44. ОЙ ТИ, ЛАНЕ, ЛАНОЧКУ

Широко

Ой ти, ла_не, ла_ноч_ку,

ой ти, ла_не, ла_ноч_ку.

ска_жи ме_ні прав_доч_ку.

Ой ти, лане, ланочку, (2)
Скажи мені правдочку.

Чи дамо полю волю, (2)
А рукам супокою?

Чи будемо ми в кінці, (2)
Чи підемо ми в вінці?

— Ой будеш, доню, будеш, (2)
Лишень ланочку дожнеш.

II.

Дивувалися ліси, (2)
Де поділися вівси.

Женчики позжинали (2)
Біленькими рученьками.

Ой місяцю-роженьку, (2)
Освіти доріженьку,

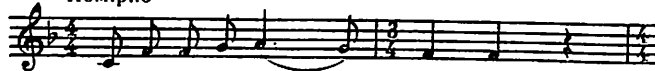
Щоб ми не зблудили, (2)
Віночка не згубили.

Гей, господарю, вийди, (2)
Від женців вінок прийми.

Віночок — колосочок, (2)
Женчикам на таночок.

45. ЖИВО, ЖЕНЧИКИ, ЖИВО

Помірно

Жи-во, жен-чи-ки, жи-во.

жи-во, жен-чи-ки, жи-во.

бу-де го-рі-лоч-ка й пи-во.

Живо, женчики, живо, (2)
Буде горілочка й пиво.

А ми жита дождемо, (2)
Горілочки вип'ємо.

Відчиняйте нам браму, (2)
Вінок котиться з лану.

Гей, господиня пишна (2)
За воротоньки вийшла.

Ключами подзвонила, (2)
Нам браму відчинила.

Нам браму відчинила, (2)
Нас медом угостила.

Господарю, не журся, (2)
В чоботи нові взуйся.

Та й піди си по поли, (2)
Полічи свої стоги.

Скільки на небі зірок, (2)
Стільки у полі кіпок.

46. ГОСПОДАРЯ НЕМА ДОМА

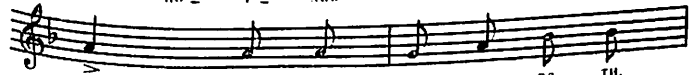
Помірно

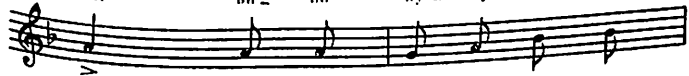
Гос-по-ла-ри не-ма до-ма,

бо по-і-хав він до Льво-ва

мед- ви-по ку-пу-ва-ти,

мед- ви-по ку-пу-ва-ти.

Господаря нема дома,
Бо поїхав він до Львова
Мед-вино купувати, (3)
Женчиків угощати.

47. ВИЙДИ, ГАЗДИНЕ, ДО НАС

Вийди, газдине, до нас,
Відбери вінок від нас.
Не вийдеш викупити,
Підемо го пропити.

Проп'ємо вінок кругленький
За медок солоденький,
І з перцем оковиту,
Слив'янку соковиту.

А наш вінок красний,
Як в небі місяць ясний,
А стільки колосочок,
Скільки в небі звіздочок.

Не зірка ясна зійшла,
Газдиня до нас вийшла,
Вклонилася додолу
Віночку золотому.

48. ПРИНЕСЛИ ПОЛОН З УСІХ СТОРОН

до сто-до-ли. із сто-до-ли до ко-мо-ри,
із ко-мо-ри та й на ни-ву.
гей, у ща-сли-ву-ю го-ди-ну.

Принесли полон з усіх сторон,
Принесли полон з усіх сторон.
Щасливо все пожали,
Щасливо пов'язали,
Щасливо повозити
Із поля до обори,
Із обори до стодоли,
Із стодоли до комори,
Із комори та й на ниву,
Гей, у щасливу ю годину.

49. А В НАШОГО ГОСПОДАРЯ МАЛЬОВАНА ПРИЗЬБА

Широко

А в на-шо-го гос-по-да-ря
ма-льо-ва-на прись-ба, сі-до-со-бі
кругом сто-ла жен-чи-ків із трис-та.

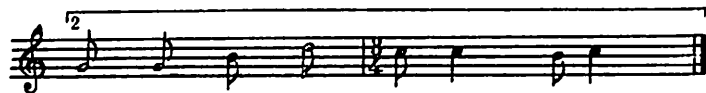
А в нашого господаря мальована присьба,
Сіло собі кругом стола женчиків із триста.

Женці гожі, женці гожі, жінки й молодиці,
А дівчата кучеряві, хлопці чорнобривці.

50. А У ЛІСІ ОЖИНКИ

Весело

А у лі-сі о-жин-ки, о-жин-ки,
в на-шім се-лі об-жин-ки, об-жин-ки.
о-жин-ки, об-жин-ки. До-жа-ли ми та-ран-ни,
та-ран-ни, за-ріж-те нам ба-ран-но,
ба-ран-ни. Роз-ка-за-ла нам дів-ка,
де сло-ва-на то-рив-ка,
нам дів-ка, нам дів-ка, у ко-мо-рі
то-рив-ка, то-рив-ка.
на по-ли-ні, на по-ли-ні
у но-вень-кій бер-бе-ни-ні, бер-бе-ни-ні.

бер - бе - ни - ці, бер - бе - ни - ці.

А у лісі ожинки, ожинки, ожинки, ожинки,
В нашім селі обжинки, обжинки, обжинки.
Дожили ми зарання, зарання, | Дівці
Заріжте нам барання, барання.

Розказала нам дівка, нам дівка, нам дівка,
Де схована горівка, горівка, горівка.
У коморі на полиці, на полиці | Дівці
У новенькій бербениці, бербениці.

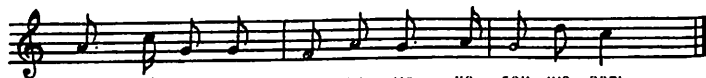
51. МИ ВЖЕ ЖАТИ ЗАКІНЧИЛИ

Ми вже жа - ти за - кін - чи - ли,

за - кін - чи - ли і в'язать, ви - пи - ли мед -

го - рі - лоч - ку, хо - че - мо по - тан - цю - вать.

Ми вже жати закінчили,
Закінчили і в'язать,
Випили мед-горілочку,
Хочемо потанцювать.

52. ОЙ ДАЙ, ДАНА, МЕЖИ ТУДЕНЬКАМИ

Ой дай, да - на, да - на, да - на,

ме - жи ту - день - ка - ми,

як ле - гень - ко по - гу - ля - ти,

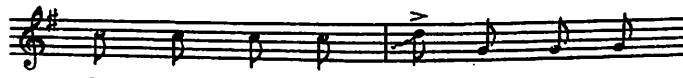
ко - ло - мий - ки, з ва - ми.

А я жа - ла пше - ни - чень - ку

лиш по ко - лос - қо - ви, піз - на - ю те -

- бе, мій ми - лий, лиш по го - лос -

- ко - ви. О - жин - ки, о - жин - ки.

Приспів

о жинки, о жинки, об - жинки.
об - жинки, лиш по го - лос - ко - ви.

— Ой дай, дана, дана, дана, межи туденьками,
Як легенько погуляти, коломийки, з вами.
А я жала пшениченьку лиш по колоскови.
Пізнаю тебе, мій милий, лиш по голоскови.

Приспів:

Ожинки, ожинки, ожинки, ожинки,
Обжинки, обжинки, лиш по голоскови.

— Минулася косовиця, минулися жнива,
Вийди, вийди на обору, моя чорнобрива.
— Ой на стерни, на стерниску скрегочуть сороки,
Ти до мене не ходи, бо-с дуже високий.

Приспів.

— Не можу я жито жати, ліпше в копи класти,
Та так ходжу зазираю, як би любку вкрасти.
Жито жати і складати, не можу си скласти,
Обіймати, цілувати, коби лиш допасти.

Приспів.

Ми цариночку убрали, добре потрудилися,
Коломийки витинаєм: всім веселитися.

Приспів.

53. НА ВИСОКІЙ ПОЛОНИНІ

Широко

На пи - со - кій по - ло - ни - ні
ко - са - ри - ки ко - сять,
ім дівча - та, мо - ло - день - кі во - ди - чень - ку
по - сять, во - ди - чень - ку по - сять.

На високій полонині
Косарики косять,
Ім дівчата молоденькі
Водиченьку носять. (2)

Гей, я кошу траву, траву
Ще й буду отаву,
Гей, я люблю дівчиноньку
Молоду, цікаву. (2)

Гей, я кошу траву, траву
Високу й маленьку,
Гей, я люблю дівчиноньку
Високу, тоненьку. (2)

Гей, як я си нагадаю
За свою миленьку,
Сам не знаю, як рубаю
Траву зелененьку. (2)

Колядки та щедрівки

54. ЗАЩЕБЕТАЛА, ГЕЙ, ЛАСТІВОНЬКА

Защербетала, гей, ластівонька.

Приспів:

На щедрий вечір,
На добрий вечір.

До господаря так промовляла.

Приспів.

Сини у тебе сильні та дужі.

Приспів.

Доньки у тебе, як красні ружі.

Приспів.

Столи у тебе всі із дубочка,

Приспів.

На них голубці ще й горілочка.

Приспів.

Тебе віншуем із Новим роком.

Приспів.

Із Новим роком, на многі літа!

Приспів.

55. ОЙ ЧИ Є, ЧИ НЕМА

Ой чи є, чи нема
Сам господар дома?

Приспів:

Щедрий вечір, добрий вечір,
Сам господар дома.

Ой не є, ой нема,
Бо поїхав до млина.

Приспів.

Щоб муки петлювати,
Мед-вина купувати.

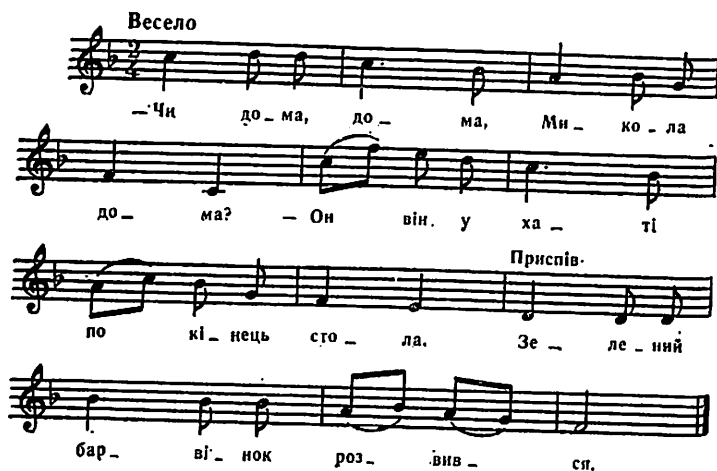
Приспів.

Мед-вина купувати,
Щедрівників частувати.

Приспів.

56. ЧИ ДОМА, ДОМА, МИКОЛА ДОМА

Весело

— Чи до-ма, до-ма, Ми-ко-ла
до-ма? — Он він у ха-ті

Приспів.

по кі-нець сто-ла, Зе-ле-ний
бар-ві-нок роз-вив-ся.

— Чи дома, дома, Микола дома?
— Он він у хаті по кінець стола.

Приспів:

Зелений барвінок розвився.

По чім його ви так упізнали,
Що під віконцем защебетали?

Приспів.

— По вишиванці, як лист, тоненькій,
По гарасівці, як мак, красенькій.

Приспів.

Радо щедруєм, весілля чуєм,
Вінком-барвінком тебе віншуєм.

Приспів.

Давай щедрівку, не устидайся,
Не хочеш дати, не вийдем з хати.

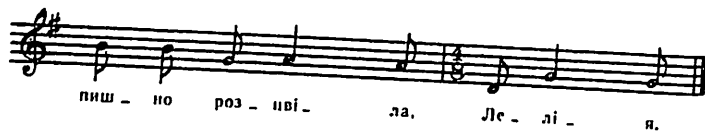
Приспів.

57. У ЙВАНА, ЙВАНА КРАСНАЯ ЖОНА

Широко

У Ива-на, Ива-на крас-на-я жо-на,

У Івана, Івана
Красная жона,
Лелія.

Приспів:

Лелія біла
Пишно розцвіла,
Лелія.

По двору ходить,
Як місяць сходить,
Лелія.

Приспів.

У хату ввійшла,
Як зірка зійшла,
Лелія.

Приспів.

Її шанує
Вся родинонька,
Лелія.

Приспів.

Ми їй щедруєм,
Щастя віншуєм,
Лелія.

Приспів.

58. ОЙ ПОНАД МОРЕМ

Ой понад морем,
Понад Дунаєм,
Над морем.

Приспів:

Як море, море,
Неутішне в мене горі.

Там козак ходить
З орлом говорить,
Над морем.

Приспів.

— Ой скажи, орле,
Скажи, соколе,
Над морем.

Приспів.

Та чи банівна
За мнов дівчина,
Над морем?

Приспів.

— Ой тужить, тужить,
На траві лежить,
Над морем.

Приспів.

Дівоча сльоза
По личку біжить,
Над морем.

Приспів.

59. ПО ГОРІ, ГОРІ

Помірно

По го - рі, го - рі

Йшла дів - чи - нонь - ка в не - ді - лю.

Приспів

В не - ді - лю ра - но.

ра - но на зо - рі.

ра - нень - ко.

По горі, горі
Йшла дівчинонька
В неділю.

Приспів:

В неділю рано,
Рано на зорі,
Раненько.

Переняв її
Гарний молодець,
В неділю.

Приспів.

— Ти куди ідеш,
Марусиночко,
В неділю?

Приспів.

— Іду до саду,
До винограду,
В неділю.

Приспів.

Виломлю собі
Сушу розоньку
В неділю.

Приспів.

Посаджу її
Край віконечка,
В неділю.

Приспів.

Коли розцвіте,
Мій милий прийде,
В неділю.

Приспів.

Він не сам прийде,
Прийде з сватами,
В неділю.

Приспів.

60. ДЕ КОЗА ХОДИТЬ, ТАМ ЖИТО РОДИТЬ

Весело

Де ко - за хо - дить,
там жи - то ро - дить, ко - за но - га - ми,

жи - то ко - па - ми, ко - за но - га - ми,
жи - то ко - па - ми,
1. Де ко - за хо - дить, там жи - то ро - дить,
ко - за но - га - ми, жи - то ко - па - ми.

Де коза ходить, там жито родить,
Коза ногами, жито копами. (2)

Де коза рогом, там жито стогом,
Де не буває, там вилягає. (2)

Го-го-го, козо, го-го-го, сіра,
Го-го, рогата, го-го, кудлата. (2)

Ти розходися, розвеселися,
Козо-небого, поскач немного. (2)

Коза упала, нежива стала,
Протягла різки, витягла ніжки. (2)

Козо, козуню, ой пробудися,
Газді й газдині низько вклонися. (2)

Несуть щедрівку: в цебрі горівку,
В місці горішки, ще й кільце кишки. (2)

61. СТАРИЙ РІК МИНАЄ

Помірно

Музична партитура для голосу та фортепіано. Темп помірний. Ключова сигнатура: один знак бемоль (F). Ритмічний розмір: 2/4. Партитура складається з п'яти рядків нот, кожен з яких має відповідні ліричні підписи.

ста - рий рік ми - на - є,
 но - вий на - сту - па - є,
 ста - рий рік ми - на - є,
 но - вий на - сту - па - є,
 но - вий на - сту - па - є.

Старий рік минає, новий наступає, (2)
 Новий наступає.

Панє господарю, великий владарю, (2)
 Великий владарю,

Дайте нам з полиці із медом пшениці, (2)
 Із медом пшениці.

Щє щось такого до того смачного, (2)
 До того смачного.

Новий рік приходить, щастя в дім приносить, (2)
 Щастя в дім приносить.

Родинно-звичаєві пісні

Весільні пісні

62. ВІДЧИНЯЙТЕ, МАМО Й ТАТУ

Широко

Музична партитура для голосу та фортепіано. Темп широкий. Ключова сигнатура: два знаки бемоля (F, C). Ритмічний розмір: 2/4. Партитура складається з чотирьох рядків нот, кожен з яких має відповідні ліричні підписи.

Від - чи - ний - те, ма - мо й та - ту.
 від - чи - ний - те, ма - мо й та - ту,
 бо ве - дем не - віст - ку в ха - ту.

— Відчиняйте, мамо й тату, (2)
 Бо ведем невістку в хату.

— Ідем, ідем відчиняти, (2)
 Ми вас просимо до хати.

-- Просим вас не гордувати, (2)
 Невісточку привітати.

Стався, матінко, стався, (2)
 З невісткою привітайся.

Просим вас не гордувати, (2)
 Невісточку привітати.

Стався, батеньку, стався, (2)
 З невісткою привітайся.

Просимо не гордувати, (2)
Дружиньку привітати.

Молодський князю, стався, (2)
З дружиною привітайся.

63. ЗДАЛЕКА-СМЕ ПРИЇХАЛИ

Весело

Зда - ле - ка - сме при - ї - ха - ли,
гей, га, ко - ні нам ся
за - люш - та - ли, гей, га!
Тре - ба би нам руч - ни - ка -
по - вти - ра - ти ко - ни - ка.

Здалека-смі приїхали, гей, га,
Кони нам ся залюштали, гей, га!
Треба би нам ручничка —
Повтирати коничка. | Двічі

Як я їхав брез болото, гей, га,
Візок ми ся розтиркотав, гей, га!
Збирай, дівча, колечка,
Будеш моя милечка. | Двічі

Як я їхав через воду, гей, га,
Дівчиноньку віз молоду, гей, га,
Дівчину в своє село,
І ще грошей решето. | Двічі

Сидить кітка на полиці, гей, га,
У червоній рукавиці, гей, га,
Витріщила очка све
На дівчатко молоде. | Двічі

64. ДАЛА НЕВІСТКА БАЛЕЦЬ

Жваво

Да - ла не - віст - ка ба - лець
то - нень - кий, як єд - ва - бець.
Приспів
Да - ла не - віст - ка, да - ла,
в час - ті би ві - ку - ва - ла.

Дала невістка балець,
Тоненький, як едвabeць.

Приспів:

Дала невістка, дала,
В щасті би вікувала.

Скільки в тім бальці дірок,
Стільки невістці діток.

Приспів.

Скільки в тім бальці гудзиків,
Стільки невістці синків.

Приспів.

Скільки в тім бальці ниток,
Стільки невістці доньок.

Приспів.

65. НАПРОСИЛА-С ГОСТЕЙ ВІД БРАМИ ДО БРАМИ

Протяжно

Напросила-с гостей від брами до брами,
Лиш не попросила рідненької мами. (2)

Напросила-с гостей, веселиться хата,
Лиш не попросила рідненького тата. (2)

Ой нема батенька, ой немає неньки —
Хто ж тобі поправить вінок зелененький? (2)

— Дружечки надінуть вінок зелененький,
А батька і неньку замінять миленький. (2)

66. ОЙ ТРЕБА НАМ, ТРЕБА

Широко

стиль _ ця ши _ ро _ ко _ го,

бо на _ ша мо _ ло _ да

ро _ лу ве _ ли _ ко _ го.

Ой треба нам, треба
Стильця широкого,
Бо наша молода
Роду великого.

Роду великого,
Стану селянського,
Ой треба нам, треба
Стильця широкого.

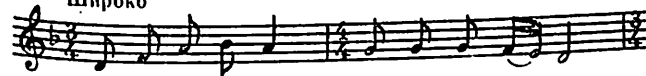
Поза нашу хату
Пливуть каченята,
Гарний той віночок,
Що сплели дівчата.

Він нині зелений,
А завтра зів'яне:
Молода дівчина
В нім до шлюбу стане.

Колискові пісні та потішки

67. КОЛИСАЛА Я, КОЛИСАЛА Я

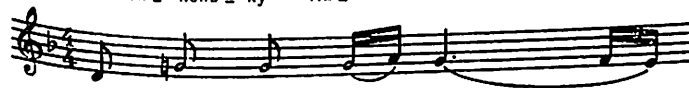
Широко

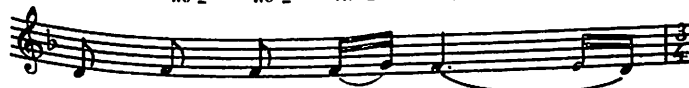
Ко - ли - са - ла я, ко - ли - са - ла я,

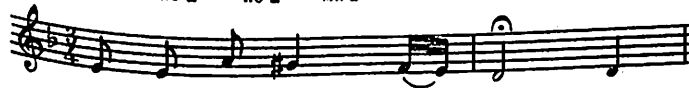
ди - ти - нонь - ку ма - лень - ку

та й по - ло - ми - ла,

та й по - ло - ми - ла

ко - ли - сонь - ку по - вень - ку.

Колисала я, колисала я
Дитиноньку маленьку
Та й поломила, та й поломила
Колисоньку новеньку.

Та не жаль мені, та не жаль мені
Колисоньки нової,
Лише жаль мені, лише жаль мені
Дитиноньки малої.

Бо колисоньку, бо колисоньку
 За день, за два збудую,
 Малес дитя, малес дитя
 За рочок не згодую.

Бо колисонька, бо колисонька
 З крутого деревенька,
 Маленьке дитя, маленьке дитя
 З-під самого серденька.

Ой як тяженько, ой як тяженько
 Камня углодати,
 Ой іще гірше, ой іще тяжче
 Дитину згодувати.

Ой рости, рости, ой рости, рости,
 Мій синочку Іване,
 Буде потіха, буде потіха
 Для рідненької мами.

Мати доню колихала,
 Колихаючи, співала:
 «Ніч надходить, треба спати,
 Коло тебе рідна мати».

Я тебе нагодувала,
 І сповила, і приспала...
 Я не сплю, тобі співаю,
 Баю, баю, баю, баю.

Геть від тебе всяке лихо,
 Хай круг тебе буде тихо...
 Я не сплю, тобі співаю,
 Спи, дитино, баю, баю...

68. МАТИ ДОНЮ КОЛИХАЛА

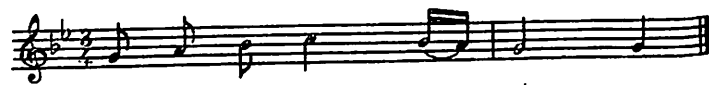
Помірно

69. ОЙ ЛЮЛІ, ЛЮЛІ

Широко

шо - би ви - рос - ла

ма - ті - нонь - ці по - ті - ха.

Ой люлі, люлі, (2)
Колисонько з горіха,
Щоби виросла (2)
Матіноньці потіха.

Ой люлі, люлі, (2)
Заки тя підгодую,
Не рочок, не два (2)
З тобою побідую.

Я би-м не дбала, (2)
Я би як бідувала,
А би-м тільки я (2)
Потіхи дочекала.

— Тоді, матінко, (2)
Ти радості діждешся,
Як із моїх рук, малих рученят,
Водиченьки нап'ешся.

70. НА ДЕНЬ ДОБРИЙ, ДІДУ

На день добрий, ді - ду! Доб - ро - го здо - ро - в'я!

ОНУК. На день добрий, діду!
ДІД. Доброго здоров'я!
ОНУК. Що ти робиш, діду?
ДІД. Коробочку шию.
ОНУК. Нащо та коробка?
ДІД. Попіл вибирати.
ОНУК. А нащо той попіл?
ДІД. Сучку годувати.
ОНУК. А де пішла сучка?
ДІД. За море брехати.
ОНУК. А де ж тє море?
ДІД. Васильками заросло.
ОНУК. А де ж тії васильки?
ДІД. Дівчата зірвали.
ОНУК. А де ж тії дівчата?
ДІД. Татари забрали.
ОНУК. А де ж ті татари?
ДІД. Довбашки побили.
ОНУК. А де ж тії довбашки?
ДІД. Їх поїли черв'ячки.
ОНУК. А де ж тії черв'ячки?
ДІД. Їх поїли курочки.
ОНУК. А де ж тії курочки?
ДІД. Їх поїли шулячки.
ОНУК. А де ж тії шулячки?
ДІД. Стрільці їх побили.
ОНУК. А де ж тії стрільці?
ДІД. Вогонь попалив їх.
ОНУК. А де ж отой вогник?
ДІД. Залив його дощик.
ОНУК. А де ж отой дощик?
ДІД. Дивися, надворі!

71. КУРИВ ПЕСИК ФАЙКУ

Повагом
Мама

Дитя

Ку-ри-в песьк фай-ку... на дов-гі-м ци-буш-ку.

МАМА. Кури́в песьк файку...

ДИТЯ. На довгі́м цибу́шку.

МАМА. Спалив собі вушка.

ДИТЯ. А де ж тоті вушка?

МАМА. На столі лежали.

ДИТЯ. А де ж отой столик?

МАМА. Спалив його вогник.

ДИТЯ. А де ж отой вогник?

МАМА. Вода загасила.

ДИТЯ. А де ж ота вода?

МАМА. Горобці випили.

ДИТЯ. А де ж ті горобці?

МАМА. На дерево сіли.

ДИТЯ. А де ж то дерево?

МАМА. Бабуся спалила.

ДИТЯ. А де ж та бабуся?

МАМА. Вилізла на граба.

ДИТЯ. Ой граб тріщить!

МАМА. Баба верещить.

ДИТЯ. Граб ся хилитусь.

МАМА. Баба лементусь.

ДИТЯ. Дід бабу за вухо.

МАМА. Йди сюди, старухо!

ДИТЯ. Де тепер старуха?

МАМА. Та скільки тобі говорити?

Вже язик бо́лить...

Ну, спи, спи, маленький... А-а-а-а...

Історичні пісні

72. ТА БУВ СОБІ СТАРИЙ, СІДИЙ

Широко
Одні

Та був со-бі ста-рий, сі-дій,

на прі-зви-ще Ча-лій,

та й ви-ко-хав

со-бі си-на Са-ву,

ой ля-шень-кам на сла-ву.

Та був собі старий, сидій,
На прізвище Чалий,
Та й викохав собі сина Саву,
Ой ляшенькам на славу.

Не схотів же той пан Сава
Козакам служити,

Поклонився, ой, вельможній шляхті,
Пішов в Польшу паном жити.

Захотів же панок Сава
Слави залучити,
Став він своїх братів-запорожців
Та по степах ловити.

Кошовий наш сідоглавий
По козаках тужить:
— Ой хто зловить Саву-яничара,
Славу добру він заслужить.

Наш отаман каже:
— Гнатку, як Саву не зловиш,
Сам за нього, ой ти, батьків сину,
Головою наложиш.

Сидить Сава коло столу,
Дрібні листи пише,
А Савиха красна, молодая
Дитину колише.

Ой скінчивши дрібні листи,
Та й спатоньки ляже,
А хтось йому грізно під віконцем:
— Гей, добрий вечір! — каже.

— Здоров, здоров, пане Саво,
Здоров, як ся маєш,
Ой здалека прийшли до тя гості,
Чом же ти їх не вітаєш?

Як кинеється панок Сава
До ясної зброї.
— Ей, ні, — кажуть, — постій, Саво,
Тихо: то тобі не в полі.

Як кинеється панок Сава
До ясного меча,
Одлетіла голова чубата
Аж від самого плеча.

— Оце тобі, пане Саво,
Сукні-адамашки,
Що нажив ти, йо превражий сину,
Із шляхецької ласки.

73. ОЙ ПОПІД ГАЙ ЗЕЛЕНЕНЬКИЙ

Широко

Ой по - під гай зе - ле - ньє - кий,
ой по - під гай зе - ле - ньє - кий
хо - дить Дов' - буш мо - ло - дєнь - кий,
хо - дить Дов - буш мо - ло - дєнь - кий.

The musical score consists of four staves of music in a 2/4 time signature with a key signature of one sharp (F#). The melody is simple and folk-like. The lyrics are written below the notes. There are triplets marked with a '3' above the notes in the third and fourth staves.

Ой попід гай зелененький (2)
Ходить Довбуш молоденький. (2)

На ніженьку налягає, (2)
До опришків промовляє: (2)

— Беріть, хлопці, зброю свою, (2)
Бо підемо до розбою. (2)

Будем в шляхти скарби брати, (2)
Бідним людям роздавати. (2)

Паде сльоза із барвінка, (2)
Довбуша вбив зрадник Дзвінка. (2)

— Ой ви, хлопці, ви молодці, (2)
Візьміть мене на топорці. (2)

На мак мене порубайте, (2)
У Карпатах заховайте. (2)

— Візьмем тебе на топори, (2)
Заховаем в чорні гори. (2)

Знищим шляхту — наше горе, (2)
Заспівають рідні гори. (2)

74. ХТО ТАМ ОПІВНОЧІ ПО ГОРАХ ГУКАЄ

Широко

Хто там о - пів - но - ці

по го - рах гу - ка - є? То О - лек - са

Дов - буш о - приш - ків зби - ра - є.

Кип - та - рі чер - во - ні та ще з бов - дич -

- ка - ми, ма - є - ні кри - са - ні

крас - ни - ми пав - ка - ми.

Хто там опівночі по горах гукає?
То Олекса Довбуш опришків збирає.
Киптарі червоні та ще з бовдичками,
Маєні крисані красними павками.

Рано до схід сонця завила смерічка,
По горах шукає Довбуша Марічка.
Передайте людям від хати до хати,
За опришком плаче Верховина-мати.

Верховино рідна, Верховино мила,
Скажи мені правду, де-с го погубила?
— Я не погубила, в серці схоронила,
А його дороги буйним цвітом вкрила.

75. ОЙ ВІЙНА, ВІЙНА

Широко

Ой . вій - на, вій - на,

сві - то - ва вій - на,

ждуть ба́ть_ки на си_на,

а його_ма.

Ой війна, війна,
Світова війна,
Ждуть батьки на сина
А його нема.

Іх син молодий
В окопі лежить,
В нього кров червона
Із грудей біжить.

Круки підкрались
Із дібровоньки,
Клюють карі очі,
Чорні бровоньки.

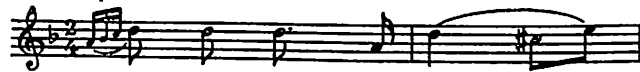
Горлиці гудуть
Біля ворітець...
Ждуть, як сонця, сина
Мати і отець.

Ой війна, війна,
Світова війна,
Не ждїть сина з війни,
Бо його нема.

Чумацькі пісні

76. ОЙ ХОДИВ ДЖУМАР ІЗ ГІР В ДОЛИНУ

Широко

Ой хо_див джу_мар

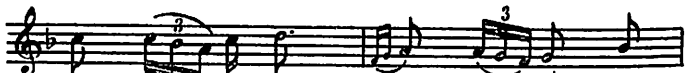
Із гір в до_ли_ну,

та не бу_ло при_го_донь_ки

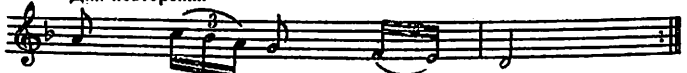

ні_ко_ли його_му,

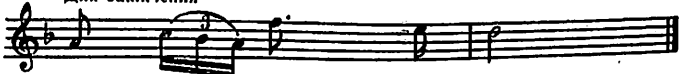
та не бу_ло при_го_донь_ки

Для повторення

ні_ко_ли його_му.

Для закінчення

я вже вам не пан.

Ой ходив джумар із гір в долину,
Та не було пригодоньки ніколи йому. (2)

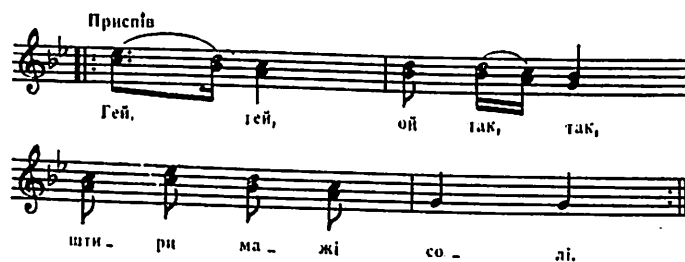
Ой ходив джумар сім літ по горах,
Та не мав він пригодоньки при своїх волах. (2)

Захворів джумар, в дорозі лежить,
Ніхто його не питає, що в нього болить. (2)

Болить джумара серце й голова,
Пропив воли, пропив вози, пропив ще й коня. (2)

Захворів джумар, голе небо й лан:
— Воли мої сивенькі, я вже вам не пан. (2)

77. ПО ДОРОЗІ З СТЕБНИКА

По дорозі з Стебника,
На Йвановім полі,
Вивернули коломийці
Штири мажі солі.

Приспів:

Гей, гей, ой так, так, | *Двічі*
Штири мажі солі *.

Ой ходімо усі разом,
Солі наберімо,
Коломийцям-чорнобривцям
Жалю наробімо.

Приспів.

Лише прийшли ми до солі,
Ще й солі не брали,
Коломийці-чорнобривці
З жалю повмирали.

Приспів.

* В приспіві повторюється останній рядок
кожної строфи.

Рекрутські
та жовнірські пісні

78. А В НЕДІЛЮ РАНЕНЬКО

Ходою

А в не-ді-лю ра-вень-ко. ще не
зій-шло со-ней-ко. ще не зій-шло
со-ней-ко. ще не зій-шло со-ней-ко.

А в неділю раненько,
Ще не зійшло сонейко. (3)

Ще сонейко не сходить,
Вже народ ся проходить. (3)

Проходиться по ринку,
Приносить нам новинку. (3)

І сякую, і такую,
Що на війні воюють. (3)

Що узяли Ясенька,
Дали йому коненька. (3)

До коника трензельку,
А до боку шабельку. (3)

79. ОЙ ЗАШУМИ, ЛУЖЕ, ДУЖЕ

Широко

Ой за-шу-ми лу-же. лу-же.
ой за-шу-ми. лу-же. лу-же.
ой ліб-ро-во зе-ле-на-я.
ой ліб-ро-во зе-ле-на-я.

Ой зашуми, луже, дуже, (2)
Ой діброва зелена. (2)

Ой зашуми понад мене, (2)
Як я піду через тебе. (2)

Та зашуми з тої нути, (2)
Як я піду у рекрути. (2)

В Дрогобичі доріженька (2)
Досить довга, широченька. (2)

Ідуть нею жовнярики, — (2)
Самі молод-молодчики. (2)

А за ними ідуть неньки, (2)
Ідуть неньки, йдуть старенькі. (2)

— Бувай, мамочко, здорова, (2)
Бо я їду аж до Львова. (2)

— Щаслива ти, доріженька... (2)
Хустков має магусенька. (2)

Ой зі Львова до Кракова, (2)
Всюди біда однакова. (2)

Із Кракова аж до Відня, (2)
Прості люди всюди бідні. (2)

80. ВИЙДИ, ВИЙДИ, МІЙ МИЛЕНЬКИЙ

Широко

— Вий - ди, вий - ди, мій ми - лень - кий,

та й на зад - ні две - рі, та й по - ка - жи

бі - ле лич - ко і жов - ті ку -

_ че - рі. і жов - ті ку - че - рі.

— Вийди, вийди, мій миленький,
Та й на задні двері,
Та й покажи біле личко
І жовті кучері. (2)

Ой кучері, кучерики,
Кучері кручені,
Вже вас будуть підтинати
Ножиці точені. (2)

Чи ви, пани, подурили,
Чи ви, пани, п'яні,
Що ви мого миленького
До війська узяли. (2)

— Ми не пили, біла дівко,
Лиш мед солоденький,
Та й не знали, не гадали,
Що то твій миленький. (2)

— Не спала я тої ночі,
Все просила бога,
Щоби була мислякому
Щаслива дорога. (2)

У щасливу годиньку
Повертай до хати,
Буду тебе, мій голубе,
Буду вірно ждати. (2)

81. ОЙ ЗАКУЙ, ЗАКУЙ, СИВА ЗОЗУЛЕНЬКО

Широко

Ой за - куй, за - куй,

си - ва зо - зу - лень - ко, в тем - нім лу - зі

над. во - дов. Ой не раз за - пла - чеш,

мо - ло - да дів - чин - но.

не раз, не два ти за мнов.

Ой закуй, закуй, сива зозуленько,
В темнім лузі над водов,
Ой не раз заплачеш, молода дівчино,
Не раз, не два ти за мнов.

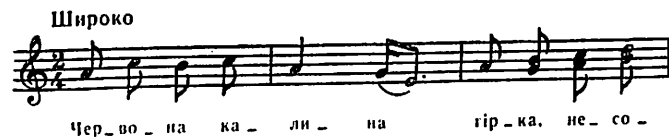
Ой як мене візьмуть в чужу сторононьку,
Стануть мене научать,
Ой дадуть мені ворон-конишенька,
Скажуть його проїжджать.

Ой проїжджайся, ворон-конишеньку,
Розбивай суху груду,
Ой бувай здорова, молода дівчино,
Я не скоро тут буду.

Ой заржи, заржи, ворон-конишеньку,
В чисте поле ідучи,
Ой чи почує молода дівчина,
Яру пшеницю жнучи.

Ой вчула, вчула, тяженько зітхнула,
Піт личенько ізмочив,
Ой гой же, гой же, скарай того, боже,
Що обох нас розлучив.

82. ЧЕРВОНА КАЛИНА ГІРКА, НЕСОЛОДКА

Червона калина гірка, несолодка,
Ой там за жовняром заплакала жонка. (2)

За багацьким сином дзвони задзвонили,
А за сиротою орли крильми збили. (2)

За багацьким сином плаче вся родина,
А за сиротою молода дівчина. (2)

Вона плаче, тужить, що робить не знає,
Бо її милого цісар забирає. (2)

83. ОЙ П'Є ЖОВНЯР, П'Є

Ой п'є жовняр, п'є,
Бо в дорогу йде,
За ним, за ним молода дівчина
Дрібні сльози лє.

Ой ти, сину мій,
Дитино моя,
Не пий, не пий горівки в неділю,
Не пий ізрана.

Бо та горівка
Дуже зрадлива,
Не одного вона жовнярика
З коня зсадила.

84. Я НА СЕРЦІ ТУГУ МАЮ

Широко

Я на сер - ці ту - ту ма - ю.
я на сер - ці ту - ту ма - ю.
ге - бе, ма - ла, во - ли - ла - ю.

Я на серці тугу маю, (2)
Тебе, мила, покидаю.

Тебе, мила, покидаю, (2)
Бо вже другу милу маю.

Бо вже другу милу маю, (2)
Та й до боку притискаю.

Проміняв ты молодую (2)
На шабельку золотую.

Проміняв ты, моє серце, (2)
На шовковес сідельце.

85. ОЙ РОЗСТУПИСЯ, ГУСТА ЛІЩИНО

Помірно

Ой роз - сту - пи - ся, гу - ста лі - щи - но.
ті - кай, не че - кай хлоп - ця, дів - чи - но.
Гой - я, гой, хлоп - ця, дів - чи - но.

Ой розступися, густа ліщино,
Тікай, не чекай хлопця, дівчино.
Гой-я, гой, хлопця, дівчино.

Бо він молодий до війська піде,
Ніхто не знає, чи живий буде.
Гой-я, гой, чи живий буде.

Не слухалася дівка молода,
Вона рекруту вишивку дала.
Гой-я, гой, вишивку дала.

Як вишивала — тихо співала,
Як дарувала — ревне плакала.
Гой-я, гой, ревне плакала.

— Що з вишиванки моєї буде,
Як мій миленький до війська піде.
Гой-я, гой, до війська піде.

— Піду на війну, візьму з собою,
Тішитись буду, як би тобою.
Гой-я, гой, як би тобою.

Як м'я поранять — буде до рани,
Як уб'ють мене — буде до ями.
Гой-я, гой, буде до ями.

Ой там до Кута доріжка крута,
Ой жде дівчина з війни рекрута.
Гой-я, гой, з війни рекрута.

86. ОЙ СТОІТЬ ДУБОК

Широко

Ой сто - їть дуб - ок,
ой сто - їть ду -
бок, на віль - ху по - хи -
- лни - ся, мо - ло - дий жов -

- няр. мо - ло - дий жов - няр

ва - рещ - ті за - жу - рив - ся.

Ой стоїть дубок, (2)
На вільху похилився,
Молодий жовняр (2)
В арешті зажурився.

Ой чого, дубе, (2)
На вільху похилився,
Ой чого, жовнір, (2)
Так гірко зажурився?

— Ой як же мені не хилитися,—
Буйненький вітер віс,
Ой як же мені не журитися,—
Само серденько ние.

Судили мене (2)
Панове отамани,
Присудили ми (2)
На ніженки кайдани.

А як підійшли дві дівчиноньки
Та й заговорили —
Кайдани впали, (2)
Двері ся отворили.

87. ОЙ ТАМ У ЛЬОВІ, НА ВИСОКІМ ЗАМКУ

Широко

Ой там у Льво - ві, на Ви - со - кім
там со - ло - вей - ко со - бі за - сні -

Зам - ку, - вав, а мо - ло - дий жов - няр,
сто - я - чи на вар - ті, спер - ся на
крі - са та й ся за - ду - мав. // - мав.

Ой там у Львові, на Високім Замку,
Там соловейко собі заспівав,
А молодий жовняр, стоячи на варті,
Сперся на кріса та й ся задумав.

Двічі

— Ой соловію, веселенький пташку,
Лети в Карпати, рідну сторону,
Там побачиш милу мою чорнобриву,
Вістку від неї принеси нову.

Двічі

А пташка мовить: — Молодий вояче,
Твоя дівчина як день, так ніч плаче:
Її рідна мати, треба тобі знати,
Заміж за діда буде віддавати.

Двічі

Ой там у Львові, на Високім Замку,
Туман холодний на землю упав...
А молодий жовняр, стоячи на варті,
Сперся на кріса та й ся задумав.

Двічі

88. ЗЕЛЕНЕ ДЕРЕВЦЕ, ЧЕРВОНА КАЛИНА

Не швидко

— Зе - ле - не де - рев - це, чер - во - на ка - ли - на,
'зе - ле - не де - рев - це, чер - во - на ка - ли - на,
чо - го ти ду - ма - єш, мо - ло - да дів - чи - на,
чо - го ти ду - ма - єш, мо - ло - да дів - чи - на?

— Зелене деревце, червона калина, (2)
Чого ти думаєш, молода дівчина? (2)

— А як же я маю думки не думати, (2)
Хоче мене мати за нелюба дати. (2)

— Коли хоче мати за іншого дати, (2)
Молода дівчино, дай до мене знати. (2)

Ходить жовнір, ходить, шаблю в руці носить, (2)
В пана капітана на урльоп ся просить. (2)

— Пане капітане, пустить м'я додому, (2)
Пише лист дівчина, сам не знаю чого. (2)

— Пущу я тя, пущу, але не самого, (2)
Скажу осідлати коня вороного. (2)

Коня вороного, на нього сідельце, (2)
Поїдеш додому, розвеселиш серце. (2)

89. А В НЕДІЛЮ РАНО, ЩЕ СОНЦЕ НЕ СХОДИТЬ

Помірною ходою

А в не-ді-лю ра-но, ще сон-це не

схо-дить, вже мо-ло-дий жов-няр, гей,

по ка-сар-ні хо-дить, вже мо-ло-дий

жов-няр, гей, по ка-сар-ні хо-дить.

А в неділю рано, ще сонце не сходить,
Вже молодий жовняр, гей, по касарні ходить. (2)

По касарні ходить, в руках шаблю носить,
В пана капітана, гей, на урлюп ся просить. (2)

— Пане капітане, пусти м'я додому,
Бо-м лишив дівчину, гей, що тужить за мною. (2)

— Пущу я тя, пущу, але не самого,
Скажу осідлати, гей, коня вороного. (2)

Скропив дощ дорогу із Стрия до Львова,
В коника відпала, гей, золота підкова. (2)

Не жаль ми підкови, що ся загубила,
Лиш жаль ми дівчини, гей, що ся зажурила. (2)

Зажурилась ревне молода дівчина:
Одна зосталася, гей, як в полі билина. (2)

90. ВИЙШЛА СТАРА МАТИ НА КРУТУ ГОРОНЬКУ

Помірно

Вий-шла ста-ра ма-ти

на ,кру-ту го-ронь-ку. пи-гля-да-є

си-на з вій-ська до-до-монь-ку.

ви-гля-да-є си-на

з вій-ська до-до-монь-ку.

Вийшла стара мати на круту гороньку,
Виглядає сина з війська додомоньку. (2)

— Вернися, синоньку, з війська додомоньку,
Нехай тобі змию ще раз головоньку. (2)

— Не мила-с ми, мати, як я був при тобі,
Тепер ми не змиєш, бо я жовняр собі. (2)

Голову ми змиє злива дощовая,
Кучері розчеше куля фронтова. (2)

91. ОЙ У ПОЛІ ЧЕРЕМШИНА, З НЕЇ ЦВІТ ПРИУПАВ

Ходю

Ой у по - лі че - рем - ши - на,
з не - ї цвіт при - у - пав,
мар - ше - ру - ють жов - ня - ри - ки,
бо їм мар - шер при - пав. Гей, гей,
бо їм мар - шер при - пав.

Ой у полі черемшина, з неї цвіт приупав,
Маршерують жовнярики, бо їм маршер припав.
Гей, гей, бо їм маршер припав.

Маршерують жовнярики з кіньми і з волами,
А молода дівчинонька вмивається сльозами.
Гей, гей, вмивається сльозами.

— Чому мені, моя мамо, рано не збудила,
Ой як тая компанія з села виходила?
Гей, гей, з села виходила.

— Тому я тя, моя доню, рано не збудила,
Ой що би ти за жовняром тяжко не тужила.
Гей, гей, тяжко не тужила.

— Ой тужу я, моя мамо, як зозуленька тужу,
Бо я свого миленького, ой, забути не можу.
Гей, гей, забути не можу.

— Подивися, моя доню, у горішню квартиру,
Спускаються жовнярики з гори на долину.
Гей, гей, з гори на долину.

Проїхали жовнярики лише півтори милі,
А вже мою дівчиноньку нарядили на столі.
Гей, гей, нарядили на столі.

Плаче отець, плаче мати, плаче уся родина,
Ой що пішла марно з світа молода дівчина.
Гей, гей, молода дівчина.

92. ОЙ НАВИСЛИ ЧОРНІ ХМАРИ, НАВИСЛИ, НАВИСЛИ

Помірно

Ой на_ вис_ ли чор_ ні хма_ ри,
на_ вис_ ли, на_ вис_ ли, а у ме_ ї
ді_в_чи_нонь_ ки зай_шли ін_ші мис_лі.

Ой нависли чорні хмари, нависли, нависли,
А у меї дівчиноньки зайшли інші мислі.

Ой казала дівчинонька, не буде тужити,
Як я сяду та й поїду до війська служити.

— Ой не буду, жовнярику, тужити, не буду,
Ти за гору, я за другу, про тебе забуду.

Ой виїхав жовняр вранці за нові ворота,
Не береться дівчиноньки ні сон, ні робота.

Ой виїхав жовняр вранці за густії лози,
Обливають дівчиноньку дрібненькії сльози.

— Вертай, вертай, жовнярику, вмирає матуся.
— Що робити, хай вмирає, я вже не вернуся.

— Вертай, вертай, жовнярику, вмирає дівчина.
— Треба коня підганяти, щоби ще застати.

Приїжджає молод жовняр під нові віконці,
А вже його дівчинонька лежить на лавоньці.

— Ти казала, дівчинонько, не будеш тужити,
А ти ідеш через мене в сиру землю гнити.

Ой не будуть твої ручки мене обнімати,
Ой не будуть твої губи мене цілувати.

Ой чи літо, ой чи осінь, чи зима холодна,
Молодому жовняреві доріженька одна.

93. ОЙ КОБИ ТОЙ ВЕЧІР, РАЗ

Холою

Ой ко_ би той ве_ чір, раз,
та й со_ неч_ ко зай_ шло, два,
мо_ же б мо_ є сер_ це,
шом_ трі_ я_ ра, та й до ме_ не
вий_ шло, у_ ха_ ха.

Ой коби той вечір, раз,
Та й сонечко зайшло, два,
Може, б мос серце, шом тріяра,
Та й до мене вийшло, у-ха-ха.

Ой не так до мене, раз,
Як до меї хати, два,
Відчини дівчино, шом тріяра,
Щоб не чула мати, у-ха-ха.

Коли відчиняла, раз,
Тяженько зітхала, два,
Коли випускала, шом тріяра,
Плакала-ридала, у-ха-ха.

Коли випускала, раз,
Плакала-ридала, два,
Вийшла за ворота, шом тріяра,
Правдоньки питала, у-ха-ха.

— Скажи мені правду, раз,
Чи ти мене любиш, два,
Чи з мене смієшся, шом тріяра,
І не признаєшся, у-ха-ха?

— А я тебе люблю, раз,
Тебе я не суджу, два,
З тебе не сміюся, шом тріяра,
Лише не женюся, у-ха-ха.

Є у мене жінка, раз,
Жіночка кохана, два,
При лівому боці, шом тріяра,
Шабля гартована, у-ха-ха.

94. ЯКА НІЧКА ТЕМНА, ЯКА НЕВИДНЕНЬКА

Помірно

Я - ка ніч - ка тем - на,
я - ка не - вид - нень - ка, а ні я ся
не ви - спа - ла, ні мо - ї о - чень - ка.

Яка нічка темна,
Яка невидненька,
А ні я ся не виспала,
Ні мої оченька.

Двічі

Я ся не виспала,
Бо листи писала,
Та й до свого миленького
На Україну слала.

Двічі

Милий листи взявши
Та й перечитавши,
Над листом дрібненьким
Ревне заплакавши.

Двічі

— Пусту мене, пане,
В далекі краї,
Бо дівчина пише,
Що вже сина має.

Двічі

— Ой шкода, жовніре,
В чужий край пускати,
Може дівчинонька
На інших сказати.

Двічі

— Я стану присягну,
Що моя причина,
Ой що моя дівчинонька
Породила сина.

Двічі

Входжу до світлоньки,
Дівчина хорує,
Припав до її ліженька
В личенько цілує.

Двічі

— Цілувала ж би тя
Лихая година,
Відреклась від мене мати
Та й уся родина.

Двічі

— Не гризись, дівчино,
Я тут із тобою,
Щоб здорова мені була,
Візьму шлюб з тобою.

Двічі

А дівчина встала,
Як не хорувала,
Пригорнула жовнярика
І поцілувала.

Двічі

Ой знаю я, знаю,
Як жовняр бідує,
Хоч яка лиха година,
Жовняр машерує.

Двічі

95. ЯК ЗІ ЛЬОВОА Я СИ МАШЕРОВАЛ

Ходою

Як зі Льво - ва я си ма - ше -
то я ко - ня на го - стро під -
- ро - вал, - ко - вав. Гой - я, гой - я,
на гост - ро під - ко - вав, гой - я,
гой - я, на гост - ро під - ко - вав.

Як зі Льова я си машеровал,
То я коня на гостро підковав.
Гой-я, гой-я, на гостро підковав. (2)

Казав собі злотом підкувати,
Аби дівча чаром чарувати.
Гой-я, гой-я, чаром чарувати. (2)

Зачарую, то буде плакати,
Буде мені листочок писати.
Гой-я, гой-я, листочок писати. (2)

Коли умру, шумно м'я ховайте,
І на погріб дівчат поскликайте.
Гой-я, гой-я, дівчат поскликайте. (2)

Насамперед наречену мою,
 Най заплаче ревне наді мною.
 Гой-я, гой-я, ревне наді мною. (2)

Я їй скажу: не рони сльозоньку,
 Вирости ми добрих сина й доньку.
 Гой-я, гой-я, добрих сина й доньку. (2)

96. ГЕЙ, ДО НАС, ХЛОПЦІ

Весело

Гей, до нас, хлопці, до нас,
 гей, до нас, пшеничка нежата,
 за нашим садочком
 пшениченька нежата.

Гей, до нас, хлопці, до нас,
 Гей, до нас, небожата,
 За нашим садочком
 Пшениченька нежата.

Пшениченька нежата,
 Овес ще не кошений,
 До нас, хлопці, до нас,
 У кого нема жени.

У кого нема жени,
 Не буде мати жалю,
 Як помашерує,
 Гей, до чужого краю.

97. ЯК ІШОВ Я, ЯКО ЮГАС

Рухливо

Як ішов я, яко югас,
 видів я там дівча у вас.
 Мое серце болить,
 бо я мушу машеро-ваць.

Як ішов я, яко югас,
 Видів я там дівча у вас.
 Мое серце болить, (2)
 Бо я мушу машеро-ваць.

Машерую вдень і вночі,
 Машерую вдень і вночі
 Та завжди виджу я (2)
 Твої, мила, чорні очі.

98. ОЙ У ПОЛІ КИРНИЧЕНЬКА

Ходою

Ой у по - лі кир - ни - чень - ка,
чу - май, чу - май, чу - май,
чу - май, раз і два,
там сту - де - на во - дн - чень - ка,
чу - май, чу - май, чу - май, раз, два, три.

Ой у полі кирниченька,
Чумай, чумай, чумай, чумай, раз і два,
Там студена водиченька,
Чумай, чумай, чумай, раз, два, три.

Жовняр коня напуває,
Чумай, чумай, чумай, чумай, раз і два,
Гандзя воду набирає,
Чумай, чумай, чумай, раз, два, три.

— Постав, Гандзю, коновочки,
Чумай, чумай, чумай, чумай, раз і два,

Будуть у нас розмовочки,
Чумай, чумай, чумай, раз, два, три.

Нім ся вода устояла,
Чумай, чумай, чумай, чумай, раз і два,
Гандзя Івана цілувала,
Чумай, чумай, чумай, раз, два, три.

Не давайся на підмову,
Чумай, чумай, чумай, чумай, раз і два,
Жовняреві молодому,
Чумай, чумай, чумай, раз, два, три.

Жовняр собі дзигар курить,
Чумай, чумай, чумай, чумай, раз і два,
Він не візьме, лишень здурить,
Чумай, чумай, чумай, раз, два, три.

Ой у полі кирниченька,
Чумай, чумай, чумай, чумай, раз і два,
Там холодна водиченька,
Чумай, чумай, чумай, раз, два, три.

99. ЧОРНІ ХМАРИ НАЛІТАЮТЬ, ДРІБНІ ДОЩІ ЙДУТЬ

Ходою

Чор - ні хма - ри на - лі - га - ють,
дріб - ні до - щі йдуть, а . мо - ло - ді

Чорні хмари налітають, дрібні дощі йдуть,
А молоді жовнярики мед-горівку п'ють. (2)

Ой п'ють вони горілочку, їдять ягідки,
Бистрим оком споглядають на чужі жінки. (2)

Чужі жінки, як ягідки, як весною цвіт,
А ти мені, шабеліно, зав'язала світ. (2)

Возьму я тя, шабеліно, за гострі боки,
Та й пушу тя, шабеліно, в Дунай глибокий. (2)

А як собі, а як собі жіночку знайду,
Тоді тебе, шабеліно, до боку вчеплю. (2)

100. ЙШЛИ БІЙЦІ ДО БОЮ ТА Й ЧЕРЕЗ ПОЛЯ

Йшли бійці до бою та й через поля,
Всі вони кричали: «Прощай, Україна!» (2)

Йшли бійці до бою через долину,
Не один покинув вірну дівчину. (2)

Ой там старий батько окопи копав,
Він здалека бачив, як боець упав. (2)

Сам собі не вірив, ні своїм очам,
Як надійшов ближче, — сина упізнав. (2)

— Чи ти, сину, ранен, чи вбитий лежиш?
Відкрий, рідний, очі, на світ подивись!

— Я, батьку, не ранен, а вбитий лежу,
Візьми штири дошки, збий мені труну. (2)

Візьми штири дошки, збий домовину,
Посади на гробі красну калину. (2)

101. МОЯ МИЛА, ПРЕМИЛА, ПРЕМИЛА

Помірно

Мо_ я ми_ ла, пре_ ми_ ла, пре_ ми_ ла,
 шу_ кай со_ бі ін_ шо_ го фра_ ті_ ра,
 бе_ ри со_ бі, як знай_ деш,
 як знай_ деш, бо ти мо_ я
 не бу_ деш, не бу_ деш.

Моя мила, премила, премила,
 Шукай собі іншого фраїра,
 Бери собі, як знайдеш, як знайдеш,
 Бо ти моя не будеш, не будеш.

Моя мила, премила, премила,
 Дальше ми ся дорога встелила,
 Ой іду я на войну, на войну,
 Сам не знаю, чи верну, чи верну.

Ждала, ждала премила, премила,
 Вже ся війна скінчила, скінчила,
 А дівчина вірне жде, вірне жде,
 Може, милий поверне, поверне.

Ой у полі могила, могила,
 Її цвітом черемшина вкрила,
 Вітер листям шелестить, шелестить:
 Жовнір вічно отут спить, отут спить.

102. ПО ТІМ БОЦІ НА ТОЛОЦІ

Помірно

По тім бо_ ці на то_ ло_ ці
 па_ суть_ ся я_ гня_ та,
 рад би я ся до_ ві_ да_ ти
 де ми_ ло_ ті ха_ та.

По тім боці на толоці
 Пасуться ягнята,
 Рад би я ся довідати
 Де милої хата.

— Твоя хата за горою,
 Моя за другою.
 Чи ти тужиш так за мною,
 Як я за тобою?

— Ой тужу я, дівчинонько,
Ой тужу я, тужу,
Через тебе, дівчинонько,
В війську не вислужу.

— Ой коли б я доріженьку
До цїсаря знала,
Я би свому миленькому
Паунок послала.

Не великий той паунок,
Чотири горішки,
Як не маєш ворон-коня,
Прийди, милий, пішки.

А як їхав жовняр з війська
До дівчини в гості,
Завалився кінь вороний
На кленовім мості.

Завалився, провалився,
Аж му сплила грива,
За жовняром молоденьким
Плаче чорнобрива.

Прощай, сади, виногради,
Прощай, Україно,
Прощай, прощай, не журися,
Молода дівчино.

Удар, гроне, над панами,
Щоб клятї завили:
Вони бідну сиротину
З милим розлучили.

103. ПРОЩАЙ, ДІВЧИНО, БО Я ВЖЕ ЙДУ

Помірною ходою

The musical score is written on five staves. The first staff begins with a treble clef and a key signature of one flat (B-flat). The melody is simple and rhythmic, with lyrics written below the notes. The lyrics are: 'Прощай, дівчино, бо я вже йду, прощай, дівчино, бо я вже йду. і провади м'я на ту войну, і провади м'я на ту войну.' The score uses various note values including quarter, eighth, and sixteenth notes, with some notes beamed together. There are also rests and a fermata over a note in the third staff.

Прощай, дівчино, бо я вже йду, (2)
І проводи м'я на ту войну. (2)

Ударить куля і грудь проб'є, (2)
Згадай мене, дівча моє. (2)

Прощай, дівчино, мила, прощай, (2)
Йду до бою за рідний край.

Летіла куля понад гору (2)
Та й ударила у грудь мою. (2)

Потекла кровця річенькою (2)
Аж до тихого до Дунаю. (2)

Пісні про багатство
і бідність

104. ЧЕРЕЗ ГОРИ ВИСОКІІ

Широко

Че - рез го - ри ви - со - кі - ї,
че - рез мо - ря гли - бо - кі - ї,
а че - рез мо - ря гли - бо - кі - ї.

Через гори високії,
Через моря глибокії,
А через моря глибокії

Ішла вдова з дитиною
Поміж люди за правдою,
А поміж люди за правдою.

Сльоза гори ізросила,
Туга море ізсушила,
А туга море ізсушила.

Нема правди для вдовиці,
Правда в пана у темниці,
А правда в пана у темниці.

Бідним правда — за замками,
Нема життя за панамі,
А нема життя за панамі.

105. ОЙ БІДА, БІДА

Широко

Ой бі - да, бі - да, ой бі - да, бі - да
тій вдо - ви - ці - не - бо - зі,
що ї - ї ха - та. що ї - ї ха - та
бли - зень - ко при ло - ро - зі.

Ой біда, біда (2)
Тій вдовиці-небозі,
Що її хата (2)
Близенько при дорозі.

Хто там надійде, (2)
Все о вдові річує:
— З ким бідна вдова, (2)
Темну нічку ночує?

Ночує вдова (2)
З дрібними діточками,
А люди кажуть, (2)
Що п'є з парубками.

— Ой біда ж мені, (2)
Вороженьки, з вами:
Сама не знаю, (2)
Як вийти між людьми.

Ой вийду біло, (2)
То кажуть — гахується!
Ой вийду чорно, (2)
То кажуть — лінується!

Ой вийшла вдова (2)
Біленька, як береза,
А люди кажуть, (2)
Що п'яна, нетвереза.

Ой вийшла вдова в журбі великій,
На воротах ся сперла,
А люди кажуть, (2)
Що з горівки вмерла.

Ой як багач п'є, (2)
То кажуть: розболівся.
Бідний захворів — (2)
Говорять, що напився.

106. ДАЛА-С МЕНЕ МАТИ

Дала-с мене мати
Далеко від себе,
А би-м не бувала
Гостеньком у тебе.

Не бувала рочок,
Не бувала другий,
Аж ми заболіло
Серденько від туги.

— Пусти мене, милий,
До броду по воду,
Най ся довідаю
До свого роду.

— Не пушу тя, мила,
До броду по воду,
Бо ти скажеш роду
Про свою пригоду.

— То я вирву квітку
Та й кину на воду,
Нехай пливе квітка
Аж до мого роду.

Вийшла стара мати,
Вийшла воду брати,

Взяла квітку в руки,
Стала пізнавати.

— Квітко моя, квітко,
Чого ізов'яла?
Донечко рідненька,
Чи-с не хорувала?

— Ой була я хора
І не цілих три дні,
За лихої доли
Побили м'я злидні.

Мамо моя рідна,
Брати-голуб'ята,
Приїдьте до мене
Весною на свята.

— Квітко, наша квітко,
Сестро наша рідна,
Як до тебе прийдем,
Коль ти дуже бідна.

— Іглою зашию,
Праником заперу,
Приїздайте, рідні,
Гойний стіл приберу.

107. ОЙ У ЛУЗІ НА КАЛИНІ

Ой у лузі на калині (2)
Колисала Марусенька дві дитині.

Колисала і плакала: (2)
— Ой чого я, молоденька, дочекала?

Дочекала дві послугі, (2)
Де я ходжу, що я роблю, — серце в тузі.

Сестро моя, сестро рідна, (2)
Поколиши мені діти, бо я бідна.

— Ой рада б я колисати, (2)
Будуть мати, будуть батько нарікати.

— Сестро моя, бог з тобою, (2)
Я заберу свої діти із собою.

Буду жати і в'язати, (2)
Буду свої малі діти колисати.

108. ОЙ КОБИ Я МАМУ МАЛА

я би не слу - жи - ла,
я би чу - жій гос - по - ди - ні
во - ду не но - си - ла.

Ой коби я маму мала,
Я би не служила,
Я би чужій господині
Воду не носила.

Двічі

Я би воду не носила,
В ліску не стояла,
Я би чужій господині
Хат не замітала.

Двічі

Коби я си в долі sweї
Того допросила,
А би моя господиня
У мене служила.

Двічі

Я би її наварила
Із петрушки юшки,
Я би її накришила
Всілякі округи.

Двічі

Я би її не сварила,
Лише говорила:
— Пригадай си, господине,
Що-с зі мнов робила.

Двічі

109. ТАМ НА ГОРІ ЗАМОК СТОІТЬ

Повірно, енергійно

Там на го - рі за - мок сто - їть,

а за зам - ком кор - шма го - рить,

а за зам - ком кор - шма го - рить.

Там на горі замок стоїть,
А за замком коршма горить. (2)

Дайте скоро людям знати,
Най йдуть коршму рятувати. (2)

Надбїг коваль: «Цитьте, люди,
З тої коршми вугля буде. (2)

Будем своє вугля мати,
Будем ножі гартувати. (2)

Будем ножі гартувати,
Панів з краю виганяти». (2)

110. ЗЕЛЕНЕ-М ПОСІЯВ

Весело

Зе - ле - не-м по - сі - яв,
 зе - ле - не ми зій - шло,
 я - ке-м дів - ча хтів, я - ке-м дів - ча хтів,
 то та - ке за ме - не вий - шло.

Зелене-м посіяв,
 Зелене ми зійшло,
 Яке-м дівча хтів, (2)
 То таке за мене вийшло.

Багате-м не просив,
 Бо то опудало,
 Попросив бідне, (2)
 Воно мені ручку дало.

Зелененький явір,
 Зелененьке листя,
 Дівчина гарна, (2)
 А ще кращая невістя.

111. ВИЛІТАЄ СОКІЛ

Широко

Ви - лі - та - є со - кіл з-за си - ної - ї
 хма - ри, шу - ка - є ма - тін - ка
 сво - їй донь - ці на - ри.

Вилітає сокіл
 З-за синьої хмари,
 Шукає матінка
 Своїй доньці пари.

Шукає, шукає
 Багацького сина.
 — Йди, доню, за нього,
 Будеш господиня.

— Не хочу я, мамо,
 Багацького сина,
 Бо мене кохає
 Бідний сиротина.

Кохає, кохає
 І думає брати,
 Не мішай коханню,
 Моя рідна мати.

Бо як будеш, мати,
Любові мішати,
То я скажу хлопцям
Явора рубати.

То я скажу хлопцям
Явора рубати,
Явора зрубати,
Трумну збудувати.

Трумну збудувати
На чотири боки,
Мене заховати
У двадцять два роки.

112. ОЙ ДЕ БАГАЧ ОРЕ, ТАМ ШИРОКЕ ПОЛЕ

Широко

Ой де ба-гач о-ре,
там ши-ро-ке по-ле,
а де у-ді-вонь-ка
ву-зень-ка ни-вонь-ка.

The musical score consists of four staves of music in a 2/4 time signature. The melody is written in a treble clef with a key signature of one flat (B-flat). The tempo/mood is marked 'Широко' (Broadly). The lyrics are written below the notes, with hyphens indicating syllables that span across multiple notes.

Ой де багач оре, там широке поле,
А де удівонька — вузенька нивонька.

Прийшло до багача дванадцять опришків,
Всі хлопці на вибір, як в лісі горішки.

— Багачу, орачу, перестань орати,
Порадь нам, багачу, де дівчину взяти.

— Я вам не пораджу, бо я свою маю,
Бо я свою маю, віддати думаю.

— Скажи нам, багачу, що би за ню дати?
— Небагато дати: грошей корець мати.

— Не дамо, багачу, а ні золотого,
Твоя дівка гідка і дурна до того.

Коло млина, млина зелена ялина,
Наче зірка ясна, вдовина дівчина.

Вдовина дівчина у біді розрадить,
В горі не залишить, опришка не зрадить.

113. ОЙ НЕ СМІЙСЯ ТИ ІЗ МЕНЕ

Весело .

Ой не смій-ся ти із ме-не,
ве-ли-кий ба-га-чу, я та-ко-го
ду-ра-ка за сво-літ не вітра-чу.

The musical score consists of three staves of music in a 2/4 time signature. The melody is written in a treble clef with a key signature of one flat (B-flat). The tempo/mood is marked 'Весело' (Allegro). The lyrics are written below the notes, with hyphens indicating syllables that span across multiple notes.

Ой не смійся ти із мене,
Великий багачу,
Я такого дурака
За сто літ не втрачу.

Приспів:

Віз, драбина, віз, драбина,
За сто літ не втрачу.

Ти гадаєш, багачику,
Що тебе кохаю,
Я такими дураками
Хату замітаю.

Приспів.

Бо ти такий парубія,
Як медвідь в берлозі,
Ходиш по селу надутий,
Як вош на морозі.

Приспів.

Ти багач, як драпач,
Від сира, від масла,
Я хоч бідна та розцвіла,
Як калина красна.

Приспів.

Ти багач, як драпач,
І від сметаночки,
А я собі рум'яненко
Від росоляночки.

Приспів.

114. ЩО Я БУДУ БІДНИЙ ДІЯВ

Весело

Що я буду бідний діяв,
як зима завіє, ні кожуха,
ні дівчини, що мене загіє.

Приспів

Ой ну? Та ну, ну! Що мене загіє.

Що я буду бідний діяв,
Як зима завіє,
Ні кожуха, ні дівчини,
Що мене загіє.

Приспів:

Ой ну? Та ну, ну!
Що мене загіє.

Прийшла зима, прийшла люта,
А я в капелюсі.
Я ще краще погуляю,
Як багач в кожусі.

Приспів.

Ой багачі, багачі,
Так ся вами тішу,
Зніму ваші кожухи,
На бантах повішу.

Приспів.

Я в зеленій полонині
Сиву клячу бачу,
Зараз буду танцювати,
Вступися, багачу.

Приспів.

Бо ти багач, як копач,
До роботи й строю,
Став, надувся серед хати,
Наче купа гною.

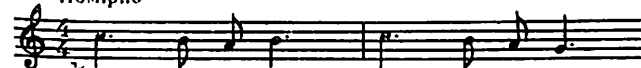
Приспів.

Посувайтесь, багачі,
Моя біда вмерла,
Впала згори до комори
Та й ноги задерла.

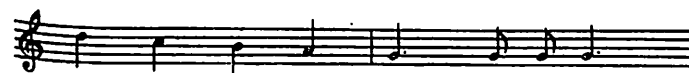
Приспів.

115. БОЖЕ, БОЖЕ, НИЧ НЕ МАМИ

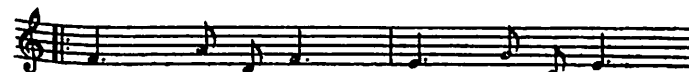
Помірно

Бо - же, бо - же, нич не ма - ми,

лиш на се - бе спо - гля - да - ми.

Ліп - ші на - ші два по - зо - ри,

ніж ба - гаць - кі шти - ри во - ли. шти - ри во - ли.

Боже, боже, нич не мамі,
Лиш на себе споглядами.
Ліпші наші два позори,
Ніж багацькі штири воли.

Двічі

Боже, боже, що ся робить,
Що мій милий не приходить?
Чи го вода замулила,
Чи друга приворожила?

Двічі

116. ЧИ ТИ ПІДЕШ, ЧИ НЕ ПІДЕШ

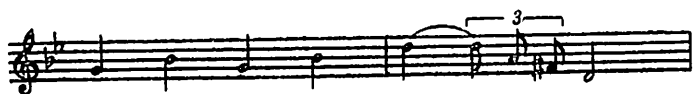
Енергійно

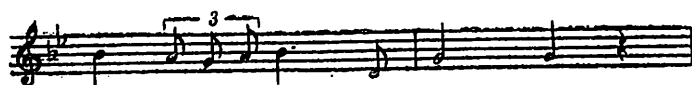
— Чи ти пі-деш, чи не пі-деш,

гей, чи ти пі-деш за ме-не?

Ой бо ме-не щось зби-ра-є,

гей, о-хо-тонька на те-бе.

— Ко-би-с ма-ла сто зо-лотих, гей, а-бо че-ре-

-ду во-ли-ків, то би-с то-ді, ма-ла, ма-ла,

гей, із ко-пу ле-гі-ни-ків.

— Чи ти підеш, чи не підеш,
Гей, чи ти підеш за мене?
Ой бо мене щось збирає,
Гей, охотонька на тебе.

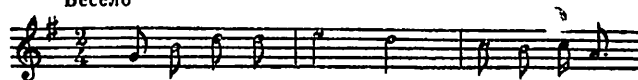
— Коби-с мала сто золотих,
Гей, або череду воликів,
То би-с тоді мала, мала,
Гей, із копу легіників.

Моя мила задрімала,
Гей, задрімала, я заспав.
Якийсь дідько з капелюха,
Гей, з капелюха перо вкрав.

Я си думав, що то була,
Гей, чорнявенька дівка Ганка,
А то була, приходила,
Гей, стародавна коханка.

117. ОЙ НА ГОРІ МЛАЧКА

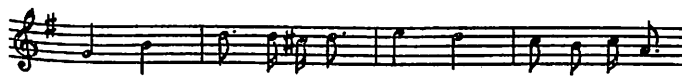
Весело

Ой на го-рі мляч-ка, ку-па-ла-ся

кач-ка, // кач-ка. Од-дам-ся я, од-дам,

ей, гой, од-дам-ся я, од-дам, хоч і не ба-

Ой на горі млачка,
Купалася качка.
Оддамся я, оддам,
Ей, гой, оддамся я, оддам,
Хоч і не багачка.

Двічі

Хоч і не багачка,
Хоч грошей не маю,
Але без вечери,
Ей, гой, але без вечери
Спати не лягаю.

Двічі

Летять гуси, летять,
Біле пір'я гублять.
Не гнівайся, мамцю,
Ей, гой, не гнівайся, мамцю,
Що м'я хлопці люблять.

Двічі

Люблять мене чорні,
Люблять мене рижі,
Не замикай мене,
Ей, гой, не замикай мене,
Мамуньцю, у хижі.

Двічі

Будеш замикати,
То буду втікати.
Поки-м молоденька,
Ей, гой, поки-м молоденька,
Дай ми погулями.

Двічі

Двічі

Емігрантські пісні

118. ПОЛЕТІВ БИ-М НА КРАЙ СВІТА

Широко

Полетів би-м на край світа,
Як вітрець, що в полі літат,
Гей, в америцький край.
Лем жаль ми тя, моя хижо, (2)
Солом'яна, жаль.

Ой жаль ми вас, вівці сиві,
 Що-м плекав вас без три зимі,
 Гей, який ми вас жаль!
 Ще й жаль ми вас, рідні гори,
 І потоки, ліси, бори,
 Зеленії, жаль.

Ой жаль ми вас, полонини,
 Бо тут мої предки жили,
 Гей, який ми вас жаль!
 Хоч бідую — не поїду (2)
 В америцький край.

Не покину рідну землю.
 Тут сказав я вперше: неню,
 Гей, мамо рідная...
 Тут зробив я перші кроки,
 Тут пройшли дитячі роки,
 Юнії літа.

119. В АМЕРИЦІ ДОБРЕ, ЯК НАЙДЕШ РОБОТУ

Широко

В А - ме - ри - ці доб - ре, як
 най - деш ро - бо - ту, то -
 ді ся при - бе - реш ве - че - ром в су -

ой, ой,
 - бо - ту. то - ді ся при -

ой, ой
 бе - реш ве - че - ром в су - бо - ту.

В Америці добре,
 Як найдеш роботу,
 Тоді ся прибереш
 Вечером в суботу.

Двічі

Руки у кишені,
 Дзигар коло боку,
 Де ся не оглянеш, —
 Гроші є, нівроку.

Двічі

А що мені з того,
 Що я гроші маю,
 Коли жінка з дітьми
 Бідують у краю.

Двічі

Ой боже мій, боже,
 Що робити маю,
 Злетів би-м додому
 Та крилець не маю.

Двічі

Сумно мені, сумно
Як вечір, так рано:
На моім серденьку
Веселості мало.

Двічі

Веселосте моя,
Де ти ся поділа?
Там, у ріднім краю,
На камені сіла.

Двічі

До полудня цвіла,
Від полудня в'яла,
Десь моя веселість,
Як роса, пропала.

Двічі

На горі береза,
Вітрець ї колише,
Десь моя веселість
Дрібний листок пише.

Двічі

Літери виводить
Гнучкими лозами,
Хто лист прочитає,
Вмиється сльозами.

Двічі

120. КАНАДО, КАНАДО, ЯКА ТИ ЗРАДЛИВА

Широко

Канадо, Канадо,
Яка ж ти зрадлива,
Не одного чоловіка
З жонов розлучила. (2)

До Стрия прийшов я
Пашпорт виробляти,
Моя жінка молоденька
Стала банувати. (2)

-- Ой не йди, мій милий,
В Канаду служити,
Я лишуся з дітоньками
Та й будем бідити. (2)

Послав я дитину
По свою родину,
Щоб прийшли усі до мене
На час, на годину. (2)

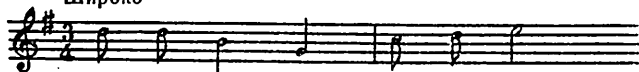
— Ой приходьте, рідні,
Старенькая мати,
Бо не знаю, чи вас буду
Ще колись видати. (2)

Вийшов за село я,
Трохи припізнався.
— Прощай, прощай, родинонько,
Може, з ким сварився. (2)

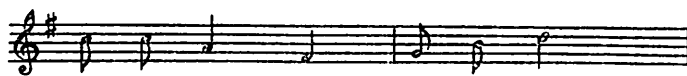
Іду рідним полем,
А там білі квіти,
Плаче жінка молодая,
Плачуть малі діти. (2)

121. ПИШУ ЛИСТИ ДО НЬОГО

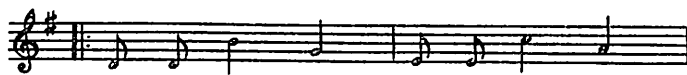
Широко

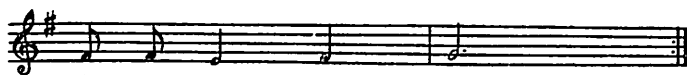
Пи - шу лис - ти до ньо - го: —

— При - їдь, ми - лий, до - до - му.

Ді - ти пла - чуть, хо - чуть вздрі - ти

ба - теч - ка сво - го.

Пишу листи до нього:
— Приїдь, милий, додому,

Діти плачуть, хочуть вздріти
Батечка свого.

Двічі

Він мені відписує:
— Я додому не їду,
Нема грошей на шіфкарту,
Пішки не дійду.

Двічі

Доріженька далека,
Вода в горі глибока,
Скарала м'я лиха доля
Та Америка.

Двічі

Ой ти, мила, шануйся,
Та й з дітьми не журися,
Пішлю тобі доляр-другий,
На них дивися.

Двічі

— Нам доляри ніпочім,
Повертайся в рідний дім.
Кажуть діти: «Де наш батько?»
Що їм відповім?

Двічі

— Не вернуса, дорога,
Прийшла слабість, сил нема,
З'їла силу молодечу
Чужа сторона.

Двічі

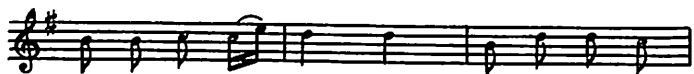
Пісні про кохання

122. А Я ТОГО ХЛОПЦЯ ЛЮБЛЮ

Весело

А то - го я хлоп - ця люб - лю,

ой, то - го, ой, то - го, що чор - нень - ка

ка - мі - зель - ка, а гуд - зи - ків мно - го.

А того я хлопця люблю, ой, того, ой, то́го,
Що чорненька камізелька, а гудзиків много.

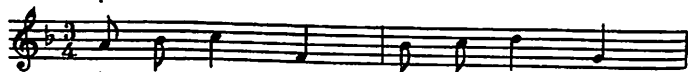
Парубочок-соколочок припав ми до душі,
Іде собі горі селом в чорнім капелюші.

А того я хлопця люблю, що віченька сині,
Мене вчора поцілував, а чую донині.

А того я хлопця люблю, що поли короткі,
Мене вчора поцілував — ще губи солодкі.

123. А У МОМУ ОГОРОДЦІ МЕТЕЛИК ЛІТАЄ

Широко

А у мо - му о - го - род - ці

ме - те - лик лі - та - є, так ти, люб - ку.

лис - ток пи - шу, що ма - ти не зна - є.

А у мому огородці метелик літає,
Так ти, любку, листок пишу, що мати не знає.

Ой дубочку зелененький, ой дубку, ой дубку,
Нелегко ми самій бути без тебе, мій любку.

Ой ти, доле моя, доле, що я учинила,
Нащо тебе, мій миленький, самого пустила?!

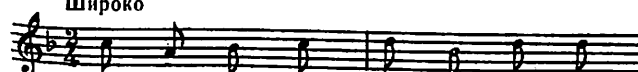
Ой туга ми на серденьку, туга не жарточка,
Коби скоро прийшла, любку, від тебе вісточка!

Напиши мені, мій милий, напиши карточку,
Чи ти маєш, чи не маєш про мене гадочку.

— Ой пишу я, моя мила, аж дві, не одную,
Що я маю за тобою тугу великую.

124. ВАРИЛА БИ-М ВАРЕНИКИ, КОБИ СИР ТА МАСЛО

Широко

Ва - ри - ла би - м ва - ре - ни - ки,

ко - би сир та мас - ло, ко - ри - та би-м
ро - до - бу - ла, ко - би му - ка бу - ла.

Варила би-м вареники, коби сир та масло,
Корита би-м роздобула, коби мука була.

Варила би-м вареники на студений воді,
Любила би-м парубочка, через люди годі.

Якась біда набрехала та й нацокотіла,
Що я любка не любила, лиш любити хтіла.

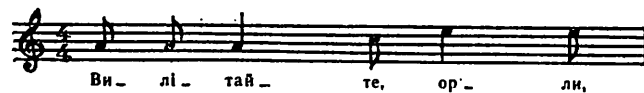
Ой у моїм городочку ябліночка винна,
Що на мене люди брешуть, я тому не винна.

Брешіть, брешіть, воріженьки, я вас ся не бою,
Бо я собі посадила в городці настою.

Я настою розполочу та дам ся напиту,
Кого схочу приворожу, буде м'я любити.

125. ВИЛІТАЙТЕ, ОРЛИ, З ЗЕЛЕНОГО ГАЮ

Помірно

Ви - лі - тай - те, ор - ли,

162

з зе - ле - но - го га - ю,
при - будь, мій ми - лень - кий,
з ла - ле - ко - го кра - ю, гей.

— Вилітайте, орли, з зеленого гаю,
Прибуди, мій миленький, з далекого краю, гей.

— Раді б ми летіти, та велика спека,
Рад би я прибути — чужина далека, гей.

— Ой хиліться, лози, звідки вітер віє,
Ой дивіться, очі, звідки милий їде, гей.

Хилилися лози, стали висихати,
Дивилися очі та й стали плакати, гей.

126. ВІЧКА МИ СЯ ЗАКРИВАЮТЬ, АЛЕ СЧУ НЕМАЄ

Широко

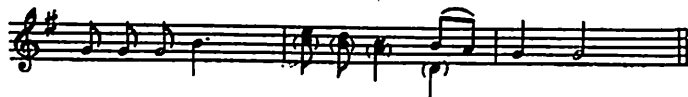
Віч - ка ми ся за - кри - ва - ють,

а - ле счу не - ма - є, бо за мільям.

6*

163

за І_ван_ком, сер_це зав_ми_ра_є.

Вічка ми ся закривають, але сну немає,
Бо за милим, за Іванком, серце завмирає.

Ой зелена полонина, в долині озерце,
Болить мене, болить дуже за Іваном серце.

Ой не того воно болить, що-м Іванка любила,
А від того, що сусідка його ми відбила.

Вічка ми ся закривають, але сну немає,
Бо із туги великої серце завмирає.

127. ВСІ ЗІРОНЬКИ ДОКУПОНЬКИ

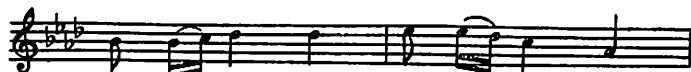
Помірно

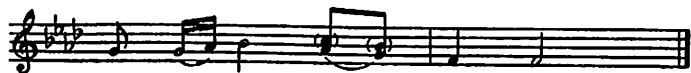
Всі зі_ронь_ки до ку_поть_ки,

а мі_сяць на ро_зі,

у_сі хлоп_ці із дів_ка_ми,

а мій у до_ро_зі.

Всі зіроньки докупоньки, а місяць на розі,
Усі хлопці із дівками, а мій у дорозі.

Нема мого миленького ні дома, ні тут,
Поросла вже по дорозі шалвія і рута.

На шалвію окріп грію, а на руту нащо,
Розсердився мій миленький, просити нема що.

Нехай його то ті просять, що греблю розносять,
Нехай його то ті люблять, що в болоті трублять.

128. ГАРНІ БРОВИ МАЮ

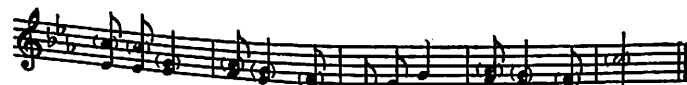
Рухливо

Гар_ні бро_ви ма_ю, я їх не

ма_лю_ю, гей! Я хлоп_ця не ма_ю

та й не по_тре_бу_ю. Га_ю, га_ю зе_ле_ний.

Гарні брови маю,
Я їх не малюю, гей!
Я хлопця не маю
Та й не потребую.
Гаю, гаю зелений.

Я хлопця не маю
Та й не хочу мати, гей!
Теперішні хлопці
Не вміють кохати.
Гаю, гаю зелений.

Теперішні хлопці
Не вміють кохати, гей!
Один вечір прийде
Та й зразу тікати.
Гаю, гаю зелений.

Один вечір прийде,
Скаже: «Дорогая». — Гей!
А на другий вечір
Скаже, що дурная.
Гаю, гаю зелений.

Теперішні хлопці
Слухаються тата, гей!
Вони там ся женять,
Де під бляхов хата.
Гаю, гаю зелений.

Дівчата, дівчата,
Чого сумуєте, гей?
Хлопці продаються,
Чом не купуєте?
Гаю, гаю зелений.

Хлопці продаються
На нашому ринку, гей!
Десять за копійку,
Ще й сім до причинку.
Гаю, гаю зелений.

129. ГЕЙ, ПІДЕМО, ТОВАРИШУ, МЕЖИ ТІІ БОЙКИ

Широко

Гей, пі_де_мо, то_па_ри_шу,
ме_жи ті_ї бой_ки,
де му_зи_ка дріб_но гра_є,
ска_чуть по_ле_гой_ки.

Приспів

Гей, да_на, гой, да_на, гой, да_на,
дай_на, гой, да_на, гой, да_на,
бой_ків чан_ка фай_на.

Гей, підемо, товаришу, межі тії бойки,
Де музика дрібно грає, скачуть пологійки.

П р и с п і в:

Гой, дана, гой, дана, гой, дана, дайна,
Гой, дана, гой, дана, бойківчанка файна.

Бойківчанки заспівати, бойківчанки грати,
Гей, як тої бойківчанки легко танцювати!

П р и с п і в.

Ой легойка коломийка, легойка, легойка,
Одна мила, друга люба, третя солодойка.

П р и с п і в.

Як зачую коломийку, зачую, зачую,
Через тую коломийку дома не ночую.

П р и с п і в.

Била мене моя мати вечером і вранці,
Щоби я си не ходила з Іванком на танці.

П р и с п і в.

— Не бий мене, моя нене, не роби публіки,
Бо у моїй головоньці лиш одні музики.

П р и с п і в.

Бо у моїй головоньці молоді музики,
Як не пустиш танцювати, буде жаль великий.

П р и с п і в.

130. ДІВЧИНОНЬКА ПО ГРИБИ ХОДИЛА

Рухливо

Музична партитура для голосу з нотами та ліричними підписами. Партитура складається з чотирьох рядків нот. Лірика розташована під нотами та розділена на відповідні частини.

Дів - чи - нонь - ка по гри - би хо -
- ли - ла, в тем - нім га - ю бу - ла за - блу -
- ли - ла. Та й за - бу - ла, що гай зе - ле -
- нь - кий... Там пас ко - ня ко - зак мо - ло - день - кий.

Дівчинонька по гриби ходила,
В темнім гаю була заблудила.
Та й забула, що гай зелененький...
Там пас коня козак молоденький.

— Ти, козаче, молодий гультяю,
Я в тім лісі дороги не знаю.
— По чім ти м'я, дівчино, пізнала,
Що ти мене гультяєм назвала?

— Пізнала-м тя по тій камізьльці,
Срібний перстень на правій рученьці.
Пізнала-м тя по чорних бровеньках,
По ясненьких, як зорі, оченьках.

Дав дівчині коника тримати,
А сам пішов дороги шукати.
Шукав, шукав до темної ночі,
Заплакала свої карі очі.

Дав дівчині келишок горівки,
Бо хтів знати, що за розум в дівки.
Дав дівчині напитися меду:
— Тепер я тя з розуму виведу.

Завів її під корч, під калину,
Зрадив козак молоду дівчину.
— Впала роса на жовтую косу,
Тепер же я вінця не доношу.

131. ЖНУ Я, ЖНУ Я ПШЕНИЧЕНЬКУ

Широко

Жну я, жну я пше - ни - чень - ку

до се - бе ко - лос - сям, а я ма - ю

ми - лень - ко - го з чор - нень - ким во - лос - сям.

Жну я, жну я пшениченьку до себе колоссям,
А я маю миленького з чорненьким волоссям.

Не гордися, парубочку, що ти красоточка,
Тебе тільки прикрасила вишита сорочка.

Парубочок, як дубочок, а я, наче сонце,
Малювати на папері — ставити в віконце.

Коби скоро до вечера, вечера чекаю,
Буде личко цілуване, сама добре знаю.

Ой у лісі, на горбочку, там ростуть осики,
Як ми з милим заспіваєм — не треба музики.

132. ЖУРЮ Я СЯ, ЖУРЮ, ЯК ВЕЧІР, ТАК РАНО

Широко

Жу - рю я ся, жу - рю,

як ве - чір, так ра - но, гей!

На мо - їм сер - деньку ве - се - ло - сті ма - ло.

Журю я ся, журю, як вечір, так рано, гей!
На моїм серденьку веселості мало.

Веселосте моя, де ж ти ся поділа, гей?
Чи з водов поплила, чи з вогнем згоріла?

Ні з водов поплила, ні в вогні згоріла, гей!
На високій горі там біло розцвіла.

До полудня цвіла, по полудні в'яла, гей!
Веселосте моя, навіки-с пропала.

Хоч ти, милий, візьмеш з сивими волами, гей!
Але си не візьмеш з чорними бровами.

Хоч ти, милий, візьмеш від мене ладнішу, гей!
Але си не візьмеш від мене щирішу.

133. ЗАЙШЛО СОНЦЕ ЗА ВІКОНЦЕ

Широко

Зайшло сонце за віконце,
За ліс за буковий,
Який ми жаль, що-м згубила
Вінок барвінковий.

Двічі

Ой якби я була знала,
Що не буду в вінку,

Була би-м тя не садила,
Зелений барвінку.

Двічі

Була би-м тя не садила
Та й не підливала,
Та була би-м парубочкам
В ласку не стояла.

Двічі

Ой коби я була знала,
Що мені так буде,
Була би-м ся утопила,
Як вода прибуде.

Двічі

Ой неславо, неславонько,
То-с на мене впала,
На мої чорненькі очки,
Щоби я плакала.

Двічі

134. ЗОЗУЛЕНЬКА КУКАТ, ПОВІДАТ, ЖЕ СВІТАТ

Помірно, легко

Зозуленька кукат, повідат, же світат,
Іди, милий, домів, бо я буду бита. (2)

Бо я буду бита від sweї мамоньки,
Же я не нажала коровам травоньки. (2)

А я трави нажну, корови подою,
Я ся sweї мами завжди троха бою. (2)

Зозуленька кукат, повідат, же світат,
Іди, милий, домів, бо я буду бита. (2)

135. ІДЕ, ІДЕ ДОЩ НА БІЛУ БЕРЕЗУ

Помірно

Іде, іде, іде дощ на білу березу,
А я свому миленькому сорочку мережу.

Сестра дала ниточки, мати полотенця,
А я шию, вишиваю від щирого серця.

Мати моя, мати моя, мати моя щира,
Не дай мене за рудого, бо я чорнобрива.

136. КАЗАЛА МИ МАТИ ОРИШКІВ НАРВАТИ

Ритмічно, помірно

Казала ми мати орішків нарвати, —
Ліщина висока, не можу дістати.

Граночка упала із корча до хати,
Прийди, мій миленький, до рук ми подати.

Ягнятка біленькі собі траву скуб'ять,
Що кому до того, що м'я хлопці люблять.

Мамо моя, мамо, прибери м'я гладко,
На кожную неділю, як червоне ябко.

Люби мене, милий, поки ся не видно,
Люби мене дуже, бо у ноги зимно.

Люби мене, люби, але не видавай,
Як прийдеш на танці, то близько не ставай.

Не давай цукерки, не роби ми біду,
Не бери м'я в танець, бо з тобов не піду.

137. КОЛИ СОНЦЕ СХОДИЛО

Повагом

Ко - ли сон - це схо - ди - ло,

дів - ча яб - лінь са - ди - ло,

дів - ча яб - лінь са - ди - ло.

Коли сонце сходило,
Дівча яблїнь садило. (2)

Садило го глибоко,
Сто конарів широко. (2)

Подуй, вітре, з Дунаю,
Звали ябко з конарю. (2)

Звали ябко або дві
І милому, і мені. (2)

А хто ябко раз вкусить,
Вже любити він мусить. (2)

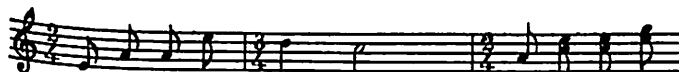
Ой любуй мене, любуй,
Вера мене не пробуй. (2)

138. КОЛО МЕЇ ХАТИ

Помірно

Ко - ло ме - ї ха - ти

те - че бистра річ - ка, по тій бистрій

річ - ці пли - ве з ру - жі чіч - ка.

Коло меї хати
Тече бистра річка,
По тій бистрій річці
Пливе з ружі чічка.

Плила вона, плила,
Стала ся крутити,
Теперішнім хлопцям
Нема що вірити.

Він до мене ходить,
Ніби вірно любить,
Піде до другої
Та й мене обдурить.

Піде до другої,
З мене насміється,
А до мене прийде,
То не признається.

Не стійте, дівчата,
Щипайте барвінок,
Бо журяться хлопці,
Що багато дівок.

Не журіться, хлопці,
Що в нас така доля,
То все наробила
Німецькая война.

Німецькая война,
Фашистська причина,
Не одна зосталась
Молода дівчина.

Прийде тее свято,
Ще й тая година,
Прийдуть наші хлопці
Та й будуть весілля.

139. МАТИ МОЯ, МАТИ, ЩО Я НАРОБИЛА

Широко

Ма-ти мо-я, ма-ти, що я на-ро-
-би-ла, лю-ди по-ве-
-че-рі, я ще не па-ли-ла,
ой я ще не па-ли-ла.

Мати моя, мати, що я наробила,
Люди по вечері, я ще не палила,
Ой я ще не палила.

Я ще не палила, ані не запалю,
Мій милий ся женить, я в великім жалю,
Ой я в великім жалю.

Я в великім жалю, але го не ганю,
Піду подивлюся, яку бере паню,
Ой яку бере паню.

Дівча не погане, лиш трохи зелене,
Не будеш щасливий, Іване, без мене,
Ой, Іване, без мене.

140. НА БЕРЕЗІ СТОЮ, ПІД БЕРЕГОМ РІЧКА

Весело

На бе-ре-зі сто-ю,
під бе-ре-гом річ-ка,
ме-не хлоп-ці люб-лять,
хоч я не-ве-лич-ка,
ме-не хлоп-ці люб-лять;
хоч я не-ве-лич-ка.

На березі стою, під берегом річка,
Мене хлопці люблять, хоч я невеличка. (2)

Гей, там на бистрині камінь в камінь креше,
Люблю того хлопця, що ся вгору чеше. (2)

Цвіте ружа, цвіте, за пліт переходить,
Гарний той парубок, що до мене ходить. (2)

Позирайте, очка, згори на долину,
Щоб милий не думав, що я за ним гину. (2)

Мої очка чорні, біда мені з вами:
Не хочете спати ані нічки самі. (2)

Прийди до м'я, милий, прийди хоч на хвилю,
Щоб мати не чула, я двері відхилю. (2)

141. НА ГОРІ ДУБОЧКИ ЗЕЛЕН-ЗЕЛЕНЕНЬКІ

Помірно

На го - рі ду - боч - ки зе - лен - зе -

- ле - нень - кі, на го - рі ду - боч - ки

зе - лен - зе - ле - нень - кі, люб - лять ме -

- не хлоп - ці, люблять ме - не хлоп -

- ці са - мі мо - ло - день - кі.

На горі дубочки зелен-зелененькі, (2)
Люблять мене хлопці (2)
Самі молоденькі.

На горі яличка, вершок мальований, (2)
Коли легінь гарний, (2)
То вже зчарований.

Йди, мила, лісочком, а я піду краєм, (2)
Разом зійдемося (2)
Під зеленим гаєм.

142. НЕМА МОГО МИЛЕНЬКОГО

Широко

Не - ма мо - го ми - лень - ко - го,

не - ма - у до - ро - зі, не ма - ю з ким

по - сто - я - ти в сі - нях на по -

- ро - зі, в сі - нях на по - ро - зі.

Нема мого миленького,
Нема — у дорозі,
Не маю з ким постояти
В сінях на порозі. (2)

Нема мого миленького,
Нема меї лялі,
Нема кому поправити
На шиї коралі. (2)

Нема мого миленького,
Нема Йваниченька,
Нема кому цілувати
Білого личенька. (2)

Нема мого миленького,
Нема меї душки,
Нема кому поправити
Білої подушки. (2)

Нема мого миленького,
Нема меї квітки,
Пішла б його визирати,
Та не знаю звідки. (2)

143. ОЙ БОЖЕ МІЙ, БОЖЕ, КОЛИ ВЕЧІР БУДЕ

Ой боже мій, боже, коли вечір буде,
Коли вже про мене вгмоняться люди.

Говорять старії, говорять малії,
Уже починають вороги лихії.

Сама я не знаю, як людям вгодити,
Чи в білім, чи в чорнім між ними ходити.

Ой піду я, піду у ліс по горішки,
Ой я не найшла там стежки, ні доріжки.

А тільки найшла я коня вороного,
А на тім конику хлопця молодого.

А на тім конику хлопця молодого,
Дав ми потримати коня вороного.

Тримала-м, тримала-м звечора до ночі,
Ой упала роса та й на карі очі.

Ой не так на очі, як на русу косу:
— Серденько, козаче, вінок не доношу.

— Коли ти хотіла віночок носити,
Було з козаками мед-вино не пити.

144. ОЙ ВИЙДУ Я НА ТУ ГОРУ

Помірно, не затягуючи

Ой вий-ду я на ту го-ру,
на ви-со-ку, ви-щу псіх,
там со-бі я за-спі-ва-ю
го-лос-ні-ше від у-сіх.

Ой вийду я на ту гору,
На високу, вищу всіх,
Там собі я заспіваю
Голосніше від усіх.

Як співаю, так співаю,
Сама себе веселю,
Ніхто того не відає,
Що ся з милим розстаю.

Розстається лід з водою,
А з весною білий цвіт,
Мене милий покидає,—
Ой не милий цілий світ.

Я стояла, як він їхав
І знаку не показав,
Він від мене відвернувся,
«Будь здорова»,— не сказав.

Ой на кручі на високій
Похилилася сосна...
Туга душу розриває:
Я залилася сама.

145. ОЙ ГОЙ-Я, ГОЙ-Я, ЛЮБИЛОСЯ НАС ДВОЄ

Помірно

Ой гой-я, гой-я, ой гой-я, гой-я,
лю-би-ло-ся нас дво-є,
ой гой-я, гой-я, ой гой-я, гой-я,
мо-ло-день-кі о-бо-є.

Ой гой-я, гой-я, (2)
Любилося нас двоє,
Ой гой-я, гой-я, (2)
Молоденькі обоє.

Рік ся любили, (2)
А два ся не виділи,

Коли вздрілися, (2)
Зразу ся похоріли.

Маруся лежить, (2)
Мамі та й батьку в коморі,
А Івась лежить (2)
В зеленій діброві.

Покладіть же нас, (2)
Докупи головами,
Та най не буде (2)
Ой розлуки між нами.

146. ОЙ ЗАГНІВАВСЯ МІЙ МИЛЕСЕНЬКИЙ

Помірно

Ой загнівався мій милесенький
Без причини на мене,
А сам поїхав, мене понехав,
На Україну від мене.

Коня сідає, сам ся збирає,
Білої ручки просить:
— Дай же ми, мила, білу рученьку,
Тяжкі м'я жалі зносять.

Сів си на коня, свиснув до поля:
— Бувай, мила, здорова!
А я до нього ледве говорю:
— Ідь, куда воля твоя...

— Ой ступай, коню, та піді мною
На розбиту груду,
Будь же ми, моя мила, здорова,
Я тебе не забуду.

— Якби я мала, якби я мала
Товарища вірного,
То послала би-м на Україноньку
По свого милого.

— Не шли, миленька, не шли, миленька,
Не роби си клопоту,
Року добуду, до тебе прийду
Вечером в суботу.

147. ОЙ ЛЕГОЙКА КОЛОМИЙКА

Помірно

а від тої коломийки
болить голова. А як тую
коломийку зачую, за-
чую, через тую
коломийку дома не ночую.

— Ой легойка коломийка, легойка, легойка,
А від тої коломийки болить головоюка.
А як тую коломийку зачую, зачую,
Через тую коломийку дома не ночую.

Не спала я тої ночі, не спала на волос,
Я думала, що почую миленького голос.

— Ой їду я машиною, їду над водою,
Що ти, мила, наробила, гину за тобою.

— Біля саду криниченька, я в неї дивлюся,
Рахують ми люди роки, що не віддаюся.

— Пливе вода з-за города, вода гору змила,
Не журися, не гризися, дівчинонько мила.

— Ой мій милий легінику, мій милий кришталю,
Кажуть люди, що тя люблю, — я того не таю.
— Нащо тобі, моя мила, таїти, таїти,
Коли ми ся так любимо, як маленькі діти.

148. ОЙ МІСЯЦЮ, МІСЯЧЕНЬКУ

Помірно

Ой місяцю, місяченьку,
вечір світиш, вечір ні, ти, коза-че,
гарний хлопче, вечір прийдеши, вечір ні.

Ой місяцю, місяченьку,
Вечір світиш, вечір ні,
Ти, козацький хлопче,
Вечір прийдеши, вечір ні.

Ой ти підеш попід гору,
А я підую долиною,
Чи ти тужиш так за мною,
Як я, серце, за тобов?

А я тужу і не тужу
Та й тужити не буду,
Шукай собі іншу пару,
Бо за тебе не підую.

149. ОЙ МІСЯЦЮ, МІСЯЧЕНЬКУ,
ОЙ МІСЯЦЮ-КНЯЗЮ

Вдумливо

Ой місяцю, місяченьку, ой місяцю-князю,
Скажи мені щирю правду, із ким я ся зв'яжу?

Коби мені не той вершок і не тота гора,
Добре було б позирати до мого сокола.

Світи, ясний місяченьку, світи із зорями,
Коли буде мій миленький їхати горами.

Ой якби то сонце знало — за милим тяженько,
То воно би заходило за гору борзенько.

Ой місяцю, місяченьку, ой місяцю-князю,
Скажи мені щирю правду, із ким я ся зв'яжу?

150. ОЙ НА ГОРІ КРИНИЧЕНЬКА

Помірно

Приспів

Ой на горі криниченька,
Там холодна водиченька.

Приспів:

Гей, гей, гей, серце моє, | Дівчи
Там холодна водиченька.

А там Роман воли пасе,
А дівчина воду несе.

Приспів.

Ой став Роман жартувати,
З відер воду виливати.

Приспів.

Покинь, хлопче, жартувати,
Бо сердита в мене мати.

Приспів.

Тобі, мамо, признаюся,
Що з Романом кохаюся.

Приспів.

Роман — чорний, я — русява,
Поберемось, буде пара.

Приспів.

151. ОЙ ТАМ, НА НАШИХ ДВЕРЯХ

Весело

Ой там на на _ ших две _ рях
пе _ чат _ ку по _ ві _ си _ ли,
ой що _ би до нас хлоп _ ці
ве _ че _ ром не хо _ ди _ ли,

ве _ че _ ром не хо _ ди _ ли.

Ой там, на наших дверях,
Печатку повісили,
Ой щоби до нас хлопці
Вечером не ходили. (2)

Та нехай собі буде
Яка хоче печатка,
Ой туди хлопці ходять,
Де гарні є дівчатка. (2)

Старенький мій батенько
Ще й плота загородив,
Щоби до мене милий
Звечера не приходив. (2)

Нехай собі городить
Аж до самого неба,
До мене милий прийде,
Коли лиш буде треба. (2)

Мати відхилить двері,
Щоб вони не скрипіли,
Щоб батько не почули,
На мене не гриміли. (2)

152. ОЙ ТИХІ ПЛАЇ,
ШУМНІ ПОТОКИ

Широко

Ой ти - хі пла - ї,
шум - ні по - то - ки,
по - ки - да - є вас
вів - чар мо - ло - дий.

Ой тихі плаї, шумні потоки,
Покидає вас вівчар молодий.

Ой вівчарику, золотароньку,
Ой не покидай ти староньку.

Ясен-місяцю, світи щоночі,
За вівчариком виплачу очі.

Ясен-місяцю, світи з зорями,
Як буде іти вівчар горами.

153. ОЙ ТУ-ТУ-ДУ, ТУ-ДУ, ТУ-ДУ,
ТИМИ КОЛОДКАМИ

Помірно

Ой ту-ту-ду, ту-ду-ту-ду,
ти - ми ко - лод - ка - ми,
та що - би ся не жу - ри - ли
во - рі - жень - ки на - ми. на - ми.

Ой ту-ту-ду, ту-ду, ту-ду, тими колодками,
Та щоби ся не журили воріженьки нами. (2)

Кукурудза несапана, а бульба небрана,
Зажурились воріженьки, що я невіддана. (2)

Посіяла руту-м'яту, а рута не сходить,
Через тяжкі воріженьки милий не приходить. (2)

Надалася калинонька цвітом до дороги,
Милий був би щовечера, коби не вороги. (2)

Нехай наші воріженьки пропадуть до лиха,
А ми собі із миленьким любимося стиха. (2)

154. ОЧКА МОЇ СИВЕНЬКІІ

Повагом

Оч - ка мо - ї си - вень - кі - ї,
 бі - да ме - ні з ва - ми,
 не хо - че - те но - чу - ва - ти
 од - ну ніч - ку са - мі.

Очка мої сивенькіі,
 Біда мені з вами,
 Не хочете ночувати
 Одну нічку самі.

А як одну ночували,
 І тої не спали,
 Сиділи-сте під віконцем,
 Любка визирали.

Не спали ви тої ночі,
 Гадали гадочку,
 Кому маю повернути
 Свою головочку.

Як поверну до стіночки,
 Стіна холоденька,

Як поверну до милого,—
 Як мати рідненька.

Ой не спали мої очка,
 Гадали гадання,
 Куди піде ночувати
 Моє закохання.

Який листок зелененький,
 А впаде та й гине,
 Який любко молоденький —
 Не по правді живе.

155. ОЙ ЧОГО НЕ РОЗКВІТАЄШ, ЗЕЛЕНИЙ ШАФРАНЕ

Широко

Ой чо - го не роз - кві - та - єш,
 зе - ле - ний шаф - ра - не?..
 Ту - га ме - ні на сер - день - ку.
 як ве - чір на - ста - не.

Ой чого не розквітаєш,
 Зелений шафране?..
 Туга мені на серденьку,
 Як вечір настане.

Ой вишеньки, черешеньки,
Ягідки дрібненькі...
Чого ми ся полюбили,
Такі молоденькі.

Всюди гори, всюди гори,
Нігде води пити,
Пішли хлопці за границю,
Нікого любити.

Пішли хлопці за границю,
Що ми їх кохали,
Лиш дівчатка молоденькі
Самі ся зістали.

Пішли хлопці за границю,
Пішли з Верховини,
Розірвалось мое серце
На дві половини.

Скрипливі воротечка
Не можу заперти,
Кого люблю, не забуду
До самої смерти.

156. ОЙ ШТИРИ ВОЛИ ПАСУ Я

Помірно

Ой штири воли пасу я
У зеленому садочку,
Знайшов собі милий іншу,
Мене кинув, коханочку.

Коханочка так гадала,
Коли воли з поля гнала:
— Є у мене думка своя,
Що ти не мій, я не твоя.

Ой штири воли пасу я,
На них тисовії ярма,
Ой не один націлував
Мое біле личко дарма.

Лиш ти один так цілував,
Аж ся зорі утішали,
Бодай ті добра не мали,
Що нас двоє розлучали.

Все верну тобі, миленький,
Що ти мені надарував,
Лиш того тобі не верну,
Що ти мене націлував.

157. ОЙ ЯК БУДЕШ, ВІВЧАРИКУ,
ДО МЕНЕ РУШАТИ

Помірно

Ой як бу- деш, вів- ча- ри- ку,
до ме- не ру- ша- ти,
пус- кай го- лос по ка- ли- ні,
що- би тя піз- на- ги.

Ой як будеш, вівчарику,
До мене рушати,
Пускай голос по калині
Щоби тя пізнати.

Двічі

Ой зеленая діброво,
Зелененький гаю,
Не смійтеся, люди, з мене —
Вівчаря кохаю.

Двічі

Як вівчаря не любити,
Руса головонько,
По Карпатах він гуляє,
Наче соколونько.

Двічі

Як вівчаря не любити,
У вівчаря вівці,
У вівчаря за поясом
Золоті топірці.

Двічі

Летить голос по діброві,
Летить по ялині,
Чути голос миленького
По всій Верховині.

Двічі

158. ПІДУ Я СИ, ПІДУ,
КУДИ Я ХОДИЛА

Рухливо

Пі- ду я си, пі- ду, ку- ди я хо-
- ди- ла, най- ду я си, най- ду,
що я за- гу- би- ла, най- ду я си
най- ду, що я за- гу- би- ла.

Піду я си, піду, куди я ходила,
Найду я си, найду, що я загубила. (2)

Найду я си, найду того миленького,
Що я полюбила іще маленького. (2)

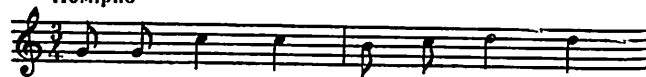
Як піду я лісом, а він піде краєм,
І ми ся зустрінем під зеленим гаєм. (2)

Купала м'я мамка в солодкім молоці,
А тепер свариться, що м'я люблять хлопці. (2)

Було до купелі класти барвіночок,
Була б не згубила зелений віночок. (2)

159. ПІШЛА РАНО ДІВЧИНОНЬКА

Помірно

Піш_ ла ра_ но дів_ чи_ нонь_ ка

у лі_ со_ чок по гри_ би, на_ ро_ би_ ла

сво_ му сер_ цю не_ ве_ ли_ ко_ ї бі_ ди.

Пішла рано дівчинонька
У лісочок по гриби,
Наробила свому сердцю
Невеликої біди.

Молодая дівчинонько,
По ліщині не ходи:
Бо зелена діброва,
Там усякі є гриби.

— Ой покажи, козаченьку,
Де в діброві добрий слід?
Приняв хлопець дівки мову
Ще радніше, ніжень мід.

Поверталась дівчинонька...
Ії плечі вкрила шаль...
Чогось личко спаленіло,
А на очках видно жаль.

160. ПЛИВЕ КАЧКА, ПЛИВЕ

Широко

Пли_ ве кач_ ка, пли_ ве, пли_ ве со_ ро_

_ ка_ та, я то_ бі ка_ за_ ла,

що я не ба_ га_ та,

я то_ бі ка_ за_ ла, що я не ба_ га_ та.

Пливе качка, пливе,
Пливе сороката,
Я тобі казала,
Що я не багата.

Дівці

Ой ти знатний хлопець,
Я скромна дівчина,
По чім же я тебе,
Милий, полюбила?

Дівці

Ой чи по тім ході,
Чи по тій розмові,
Чи таке вже щастя
Дівчині молодій.

Двічі

Чи таке вже щастя
Дала ми матуся:
Мене хлопці люблять,
Де лиш повернуся.

Двічі

Пливе качка, пливе,
Не можу звернути,
Я тебе, мій милий,
Не можу забути.

Двічі

Забуду я брата
І сестру забуду,
Тебе не забуду
Поки жити буду.

Двічі

не ба_ чи_ ла_м ми_ лень_ ко_ го

ні сно_ ці, ні нин_ ні.

Серце ми ся розпадає на дві половини:
Не бачила-м миленького ні сночі, ні нині.

Не бачила-м миленького ні сночі, ні нині,
Як ще завтра не побачу, то буде по мині.

А я свого миленького пізнаю здалека,
Він високий та тоненький, як в лісі смерека.

А у мого миленького волосся кручене,
Хто не знає, то думає, що позолочене.

А мій милий-чорнобривий в білім капелюсі,
Як м'я вчора поцілував — донині сміюся.

161. СЕРЦЕ МИ СЯ РОЗПАДАЄ

Широко

Сер_ це ми ся роз_ па_ да_ є

на дві по_ ло_ ви_ ні:

162. ТАМ, НА ГОРІ, ДИМНО

Широко

Там на го_ рі дим_ но,

а на сер_ ці див_ но,

Там, на горі, димно,
А на серці дивно,
Щось мого милого
Звечора не видно. (2)

Не видно, не видно,
Чогось не видати,
Коло перелазу
Два слідочки знати. (2)

Ой піду я, піду
В вишневий садочок,
Та вирву я, вирву
З калини листочок. (2)

Ой вирву я, вирву
З калини листочок,
Прикрию, пристелю
Милого слідочок. (2)

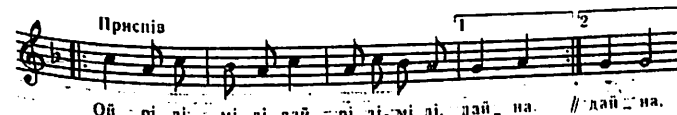
Прикрию, пристелю,
Щоби не відати,
Щоби не уздріла
Ті слідочки мати. (2)

163. У ЗЕЛЕНІЙ ПОЛОНИНІ ДВІ ЖУРИ ЖУРИЛИ

Рухливо

Приспів

У зеленій полонині дві жури журили,
Ой бо сесю співаночку дві дівки зложил.
Ізложили, ізложили та й ізпарували,
Аби її легініки весело співали.

Приспів:

Ой, ріді-міді, дай, | Двічі
Ріді-міді, дайна.

Закувала зозулиця та й сіла на поле,
Не дайте м'я за старого, бо борода кола.
Ой піду я, ой піду я, ой піду навіки,
Будуть за мнов банувати усі легіники.

Приспів.

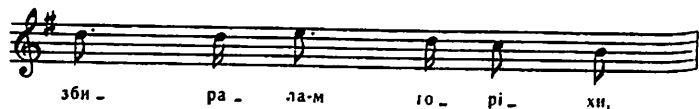
Один згори, другий здолу,
третій з середини,
Розлетиться моє серце на дві половини.
Люблю тебе, легінику, так аж умираю,
Що ми в парі не будемо, то я добре знаю.

Приспів.

Якби-м була, мамко, знала,
що прийде Михайло,
Я би-м була постелила постіленьку файно.
Наварила б, напекла б курячої лапки,
Постелила б постілоньку миленькому спатки.

164. ХОДИЛА-М ПО ЛІСІ

Не швидко

Ходила-м по лісі,
Збирала-м горіхи,
Не мала-м, не буду
З милого потіхи:
Розгнівався на мене,
Поговір селом іде.

Прийшла-м на забаву,
Музика грає,
Милий другу любку
В танці пригортає.
Я з великого жалю
Додомоньку сама йду.

Прийшла-м додомоньку,
Сіла-м на лавоньку,
Гірко задумалась
Про свою бідоньку.
Коли чую щось гуде,
Певно, милий з танців йде.

— Отвирай дверенька,
Моя дорогенька,
Я тебе пригорну
До свого серденька.
Дай же, мила, хустину,
Бо без тебе загину.

— Не буду вставала,
Двері відчиняла,
Бо я на забаві
З тобов не гуляла.
Ти до мене не ходи,
Поговору не роби.

165. Я НАП'ЮСЯ ВОДИ З ХОЛОДНОЇ СТУДНІ

Помірно

Я на_п'ю_ся во_ди з хо_лод_но_ї студ_ні,

та так пі_ду звід_си аж зем_ля за_ду_ді_ні.

Я нап'юся води з холодної студні,
Та так піду звідси аж земля задудні.

Я пізнаю тебе, як підеш верхами,
Та й по вишиванці красними нитками.

Сорочку вишню золотими нитками,
Щоб тебе пізнала межі парубками.

Я пізнаю тебе по твоїй поході,
Бо ти так собі йдеш, як рибка по воді.

166. ЯК Я БУЛА МАЛА

Ритмічно, помірно

Як я бу_ла ма_ла, то-м си тан_цю_ва_ла,

зе_ ле_ній тра_вонь_ці, зе_ ле_ній тра_вонь_ці

рос_ ти не да_ва_ла.

Як я була мала,
То-м си танцювала,
Зеленій травоньці (2)
Рости не давала.

Двічі

Був у мене милий,
Як пшенична паска:
Тоді-м цілувала, (2)
Коли-м була ласка.

Двічі

Був у мене милий,
Як папір, біленький,

Тепер ми попався, (2) | Двічі
Як перець, чорненький.

На рідних бескидах
Завжди жити буду,
Першого милого (2) | Двічі
Повік не забуду.

167. ЯК Я СИ ЗАСПІВАМ

Помірно

Як я си за - спі - вам,
да - ле - ко м'я чу - ти,
аж на дру - ге се - ло,
аж на дру - ге се - ло,
де я ма - ю бу - ти, гей, га,
аж на дру - ге се - ло,
аж на дру - ге се - ло,

де я ма ю бу ти.

Як я си заспівам, | Двічі
Далеко м'я чути,
Аж на друге село, | Двічі
Аж на друге село,
Де я маю бути, гей, га!

Як я си заспівам, | Двічі
Далеко м'я чути,
Ходи, мій миленький, | Двічі
Ходи, мій миленький,
Воли завернути. Гей, га!

Воли повернула, | Двічі
Сама собі сіла,
Ходи, мій миленький, | Двічі
Ходи, мій миленький,
Щось би-м ти повіла. Гей, га!

Повіла би-м я ти | Двічі
Файну новиноньку,
Жеби-с си поглядав, | Двічі
Жеби-с си поглядав
Іншу дівчиноньку. Гей, га!

Жеби-с си поглядав, | Двічі
Бо я си юж найшла,
Бо я тя не буду, | Двічі
Бо я тя не буду
Оченьками пасла. Гей, га!

Оченьками пасла,
За ручку водила,
Глядай же си, глядай,
Глядай же си, глядай,
Коли-м ти немила. Гей, га!

Двічі

Як я си заспівам,
Далеко м'я чути,
Аж на друге село,
Аж на друге село,
Де я маю бути. Гей, га!

Двічі

Двічі

Двічі

168. А Я ХЛОПЕЦЬ СПРАВЕДЛИВИЙ

Рухливо

Л я хло_ пець спра_ вед_ ли_ вий.

хто мо_ же щось ска_ за_ ти?

Не по_ чу_ ю зло_ го на_ вить

від сво_ йо_ го дів_ ча_ ти.

А я хлопець справедливий,
Хто може щось сказати?

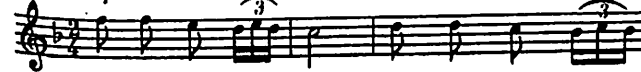
Не почую злого навіть
Від свого дівчати.

Коли й стане говорити,
Лем же буде не дуже,
Бо сама мене водила
В огородець по руже.

А я хлопець справедливий
І справедливим буду,
Своє юне закохання
Ніколи не забуду.

169. БИРЯ, ОВЕЧКИ

Широко

Би_ ря, о_ вech_ ки, би_ ря до річ_

_ ки, ор_ лом по_ ле_ чу,

ор_ лом по_ ле_ чу я до Ма_ річ_ ки.

Биря, овечки,
Биря до річки,
Орлом полечу (2)
Я до Марічки.

Биря, овечки,
Биря на пашу,
Я йду до милої (2)
Трави накошу.

Биря, овечки,
Биря на росу,
Я йду до милої (2)
Розчешу косу.

Биря, овечки,
Биря в долину,
Полюбив Марічку, (2)
За нею гину.

Полониноньку
Красить смерічка,
Серденько радіє — (2)
Любить Марічка.

170. БОДАЙ ТА ПРОКЛЯТА КОРШМА З ДИМОМ ПІШЛА

Помірно

Бо_дай та про_кля_та корш_ма з ди_ мом

пі_ шла, бо_ дай та про_кля_ та

корш_ ма з'ди_ мом пі_ шла,

216

бо мо_ я милень_ ка. го_ луб_ ка си_ вень_ ка,

у та_ нець, у та_ нець, у та_ нець не вий_ шла.

Бодай та проклята коршма з димом пішла, (2)
Бо моя миленька, голубка сивенька,
У танець, у танець, | Двічі
у танець не вийшла.

Грали музиканти всю ніч й до полудня, (2)
А моя миленька, голубка сивенька,
Впала ми, впала ми, | Двічі
впала ми до студні.

Ви мені не грайте, ані не співайте, (2)
Лиш мою миленьку, голубку сивеньку,
Зі студні, зі студні, | Двічі
з студні доставайте.

171. ВЖЕ МІСЯЦЬ СХОДИТЬ, ЛЕГКИЙ ВІТЕР ВІЄ

Широко

Вже мі_ сяць сходить, легкий ві_ тер ві_ є,
ні_ хто не зна_ є, що ся в серці ді_ є.

Дів_ чи_ на ми_ ла при_ на_ ду да_ ла,

сер_ це і ду_ шу при_ ча_ ру_ ва_ ла.

217

Вже місяць сходить, легкий вітер віє,
Ніхто не знає, що ся в серці діє.
Дівчина мила принаду дала,
Серце і душу причарувала. *Двічі*

Вийди, дівчино, я тебе благаю,
Під калиноньку в зеленому гаю,
Під калиноньку жду на розмову,
Ніхто не знає, чи зійдемося знову. *Двічі*

Коли ти чари мені зготувала,
Що моє серце так зачарувала?
— Чари у мене давно готові,—
Білеє личко, чорнії брови. *Двічі*

172. ДІВЧИНО МОЛОДА

Не швидко.

— Дів_чи_но мо_ло_да, ска_жи ми, де
во_да? — Де вер_ба зе_ле_на,
там во_да сту_де_на. // де_на.

— Дівчино молода,
Скажи ми, де вода?
— Де верба зелена,
Там вода студена. *Двічі*

Попід гай зелений,
Та й попід ліщину,
Парубок молодий *Двічі*
Підмовляв дівчину.

— Ой туду та й туду,
Не ставай на груди,
Не моргай бровами, *Двічі*
Бо твоя не буду.

— Ой туду та й туду,
Та ще тудудайна,
Не хвались, дівчино, *Двічі*
— Ти не дуже файна.

— Не ходи до мене,
Не носи ми масла,
За тебе не піду, *Двічі*
Бо я дівка красна.

— Дівчино-голубко,
Дівчино-ягідко,
Тяжко зрозуміти, *Двічі*
Що в тобі за дідько.

173. ЗАГРАЙ МИ, ГУДАЧКУ

Ритмічно, рухливо

За_грай ми, гу_дач_ку,
на_тон_ку стру_ноч_ку, же бя_м ви_тан_

цю вав, гей, сво_ю фра_ї_роч_ку.

Заграй ми, гудачку,
На тонку струночку,
Же би-м витанцював,
Гей, свою фраїрочку.

Вийняла-м перечко,
Дала-м гудакови,
Наробила-м жалю,
Гей, свому фраїрови.

Фраїру, фраїру,
Скажи ми на віру,
Ци ня візьмеш, ци ні,
Гей, як ся зостарію?

174. КАЛИНО, КАЛИНОНЬКО, ЧОМ ПРИ ЛУЗІ СТОІШ

Помірно

Ка_ли_но, ка_ли_нонь_ко,
чом при лу_зі сто_їш? Мо_ло_да
дів_чи_нонь_ко, чом_ся ме_не бо_їш.

дів_чи_нонь_ко, чом_ся ме_не бо_їш?

Калино, калинонько, чом при лузі стоїш?
Молодая дівчинонько, чом ся мене боїш,
Дівчинонько, чом ся мене боїш?

Як я ся, молоденька, не маю бояти,
Зробиш м'я молодицев, сам будеш гуляти,
Зрадиш мене, сам будеш гуляти.

Горонько кременная, на двое лупайся,
Молодая дівчинонько, зрадити не дайся,
Дівчинонько, зрадити не дайся.

Не зведеш мене, хлопче, не зведеш, не зрадиш,
Сам себе наморочиш, нічо не порадиш,
Наморочиш, нічо не порадиш.

Посестри молоденькі, вам знати не вадить,
Як дівчина не схоче, парубок не зрадить,
Як не схоче, парубок не зрадить.

175. КОНІ МОЇ, КОНІ

Ходою

Ко_ні мо_ї, ко_ні, ко_ні мо_ї
о_ба, вже ме_ні за_
-рос_ла, вже ме_ні за_

рос_ ла до люб_ ки до_ ро_ га.

Коні мої, коні,
Коні мої оба,
Вже мені заросла (2)
До любки дорога.

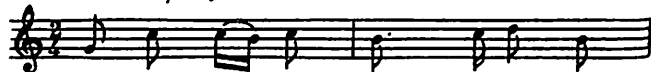
Коні мої, коні,
Коні мої, рисі,
Везіть мене, везіть (2)
До двора Марисі.

Коні мої, коні,
Зламали-сте санки,
На чім я поїду (2)
До своєї коханки?

Дівчино, люблю тя,
Нікому не дам тя,
Не дам тя нікому, (2)
А візьму додому.

176. МОЯ МИЛА, МОЄ ГОРЕ

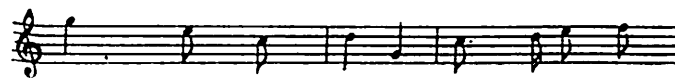
Не швидко, енергійно

Мо_ я ми_ ла, мо_ є го_ ре,

мо_ я ми_ ла, мо_ є го_ ре,

гей, чи поженеш воли в поле?

гей, чи поженеш воли в поле?

Моя мила, моє горе, (2)
Гей, чи поженеш воли в поле? (2)

— Що робити я не знаю, (2)
Гей, в поле гнати чи до гаю. (2)

Отець, мати нарікають, (2)
Гей, що у тобі ся кохаю. (2)

— Дівчинонько-голубонько, (2)
Гей, скажи мені всю правдоньку. (2)

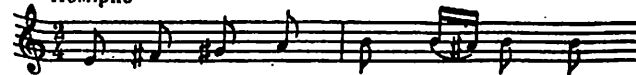
Коли любиш, скажи правду, (2)
Гей, як не любиш, іншу знайду. (2)

Коли любиш, люби гаразд, (2)
Як не любиш, покинь зараз. (2)

Бо я хлопець з Верховини, (2)
Гей, проживу без дівчини. (2)

177. НА ДОБРИЙ ДЕНЬ, КОНЮХОВЕ

Помірно

На доб_ рий_ день, Ко_ ню_ хо_ ве,

по_ ма_ гай бі, Гір_ не, ой ска_ жи ми,
 дів_ чи_ нонь_ ко, чи лю_ биш м'я
 вір_ не, ой ска_ жи ми, дів_ чи_ нонь_ ко,
 чи лю_ биш м'я вір_ не?

На добрий день, Конюхове,
 Помагай бі, Гірне,
 Ой скажи ми, дівчинонько,
 Чи любиш м'я вірне?

Двічі

А я того хлопця люблю,
 Що файно танцює,
 Кругленько ся обертає,
 В личенько цілує.

Двічі

Ой того я хлопця люблю,
 Що вуса сіються,
 Що бровоньки поморгують,
 Оченька сміються.

Двічі

А я того хлопця люблю
 В чорній камізельці,
 Він чорнявий, я білява,
 Пристав ми до серця.

Двічі

Ой у тебе очка сиві
 Та й у мене такі,
 Як ся зйдемо докупоньки,
 Обоє однаки.

Двічі

178. ОЙ БІЛЯВКО, КУЧЕРЯВКО

Широко:

Ой бі_ ляв_ ко, ку_ че_ ряв_ ко,
 жаль ми тя ли_ ши_ ти,
 та да_ ле_ ка до_ рі_ жень_ ка
 до те_ бе хо_ ди_ ти.

Ой білявко, кучерявко,
 Жаль ми тя лишити,
 Та далека доріженька
 До тебе ходити.

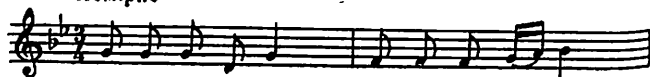
Чи ви чули, люди добрі,
 Коли кури піли,
 Тоді мої білі ніжки
 Від милої бігли.

Черевичок-невеличок,
 Ніженька — маленька,
 Ходи, ходи погуляти,
 Моя милесенька.

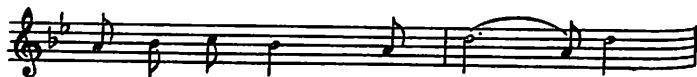
Черевичок-невеличок
 Із самого козла,
 Ходи, мила, погуляти,
 Лиш би-с ся не сховзла.

179. ОЙ БУВАЙ, БУВАЙ

Помірно

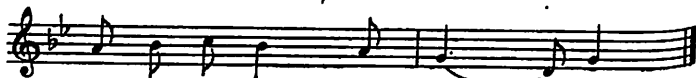
Ой бу-вай, бу-вай, ой бу-вай, бу-вай,

мо-я ми-ла, здо-ро-ва,

ви-па-ла ме-ні, ви-па-ла ме-ні

на чу-жи-ну до-ро-га.

Ой бувай, бувай, (2)
 Моя мила, здорова,
 Випала мені (2)
 На чужину дорога.

Тобі дорога, (2)
 Мені гостинець битий,

Перестаньмося, (2)
 Мое серце, любити.

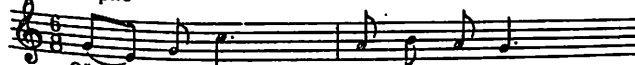
Бувай здорова, чорноголова,
 Бо я вже йду спати,
 Де коло воріт явір зелений,
 Там я тя буду ждати.

Ой чи то явір, чи то не явір,
 Чи зелена ива,
 Ой межі всіма дівчатоньками
 Лише ти одна мила.

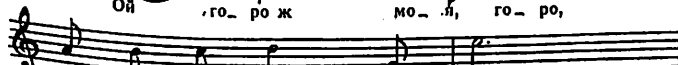
Не тота мила, не тота люба,
 Що гарненько ся вбрала,
 А тота мила, а тота люба,
 Що до серця припала.

180. ОЙ ГОРО Ж МОЯ, ГОРО, СПУСТИСЯ НИЗЕНЬКО

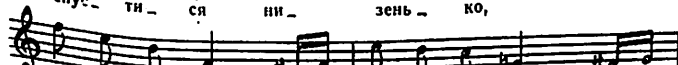
Помірно

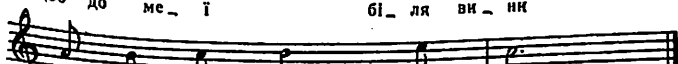
Ой го-ро ж мо-ля, го-ро,

спус-ти-ся нн-зень-ко,

щоб до ме-ї бі-ля ви-нн

хо-ди-ти бли-зень-ко.